

முரீரஸ்து

பொருளாவன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளைச் சரணம்

முரீகாச்சுரீ. ஜகதாசார்ய ஸிம்ஹாஸனாதிபதி

மஹாமஹிமோபாத்தயாய

முமத் பீரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

யாதார்த்தராமாநுஜனென்பத்திரண்டு

ஸ்ரீராமாநுஜன் வெளியீடு-284

5-5-72

சின்னம் 11/3/72-3.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம்
ஜகநாதசார்ய மஹாமஹிமோபாத்யாய
அண்ணங்காசார்யகுடைய க்ருதிகளில் 913.

யதார்த்த ராமாநுஜனெண்பத்திரண்டு

கலோகம்: 1. நீர்த்துத்தாஜாமாக்கு ருநிபாநஸவானிபி:
வரீவைச் ச பூர்வராசர்நயஸ் ஸதாதேஹம் ஸதா ஜயி.

2. யதார்த்த ராமாநுஜ நாமதேயம்
யதார்த்த வைதேசிகவாஃபரபஞ்சம்,
யதார்த்த வீத்மாநஸ சோகஹேதும்
யதார்த்த வாஃபிச் சகலரோமி.

(வேண்பா) எண்பத் திரண்டாம் மெழில்வார்த்தை மாலைகளால்
நண்பர் மனத்தை நளிர்விக்கும்—பண்புடையேன்
சாரமிகு சொற்களினால் சாதுசன சந்தாபம்
திரவிதைச் சொல்வேன் சிறந்து.

—முன் மூலம்—

1. எண்பத்திரண்டாம் பிராயம் புகுவடியேன் எண்பத்திரண்டு மாலைகள் பல
வற்றால் நண்பர்களை மலிழ்வித்து வருகிறேனென்பதை உலக முழுதுமுணரும். இப்
போது ஒரு எண்பத்திரண்டு மாலை எதிர்பாராத வகையில் அவதரிக்கத் தொடங்கு
கின்றது. "யதார்த்தராமாநுஜன்" என்றொரு சிறு கவடி இன்றே (31-5-72) நமது
பார்வைக்கு வந்திருக்கின்றது. இது 1971ல் வெளியிடப்பட்டதாகவுள்ளது. ஆனால்
"நஞ்சுடைமை தானறிந்து நாகங் கரந்துறையும்" என்ற கணக்கில் இன்றளவும்
கரந்துறைந்து இன்று கால வசாத் கண்ணிப்படலாயிற்று. இந்தச் சுவடியை
ஏற்கனவே சிலரோ பலரோ பார்த்திருந்தால், அவர்களுக்கு— "இதில் ஆகேஷங்
கள் எப்படிப்பட்டவை? அவற்றுக்கு எவ்விதமான ஸமாதானம்? ஆகேஷபகர்த்தா
யார்? ஸமாதானங்கள் பொருத்தமான வழிநிதி அமைந்து விட்டனவா? 'இத்யாதி.

களை ஆலோசிக்கப் ப்ரஸக்தியேயிராது. ஏனெனில்; இன்னவிதமாக இன்னொருமுதி னார்; அதற்கு இன்னவிதமான ஸமாதானம் கேண்மின்' என்று கண்ணாடி போல் காட்ட வகையில்லை. ஆர்ஜவமில்லை. ஏதோ ஸமாதானம் எழுதிவிட்டோம் என்று சிலருடைய கண்ணைத்துடைக்கவும் தனது கண்ணையும் துடைத்துக் கொள்ளவும் தலைவிதியேயென்று எழுத எழுந்தபடியந்தோ!

2. அந்தச் சுவடியினால் யார்க்கும் எவ்விதமான உணர்ச்சியும் தோன்றப் ப்ரஸக்தி யில்லையென்பது நினைம். ஆகவே அதனைப் பொருள்படுத்தி நாம் ஒன்றெழுதத் தேவையில்லை ஆனாலும் நாமெழுதுவது உலகுக்கு மிகமிகப் பயன்பட்டேதும். ஆசேபங்களெல்லாம் P.B.A. என்கிற நம்முடையவையையாகும். ப்ரக்ருத யதார்த்தராமாநுஜன் இரண்டாவது பக்கத்தில் "1945 ஸ்ரீ நவம்பர் டிஸம்பர் மீ ஸஞ்சிகையில்" என்றெழுதியிருப்பதால் ஏறக்குறைய முப்பது வருஷகாலமாகத் தொடர்ந்து வருகிற நமது ஆசேபங்களுக்கு இதில் பதிலெழுதப் புகுந்திருக்கிற ரென்பது தெரிய வருகிறது. முதலில் காட்டியுள்ள விஷயஸஞ்சிகையில் குவடியாந்தம் என்பது தொடக்கம். ப்ரத்யஸ்தம் என்பது முடிவு. நாம் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் எடுத்து அலசியலசித்தொலைப்போம். முடிவாக ப்ரத்யஸ்தம் என்றது கவையுடைத்து. தேசிக திவ்யலக்திகளில் "ப்ரத்யஸ்தாந்ஜலிநேன" என்பது ப்ரஸித்தம். தேசிகன் கண்ட ப்ரத்யஸ்தம். அஞ்ஜலியேயன்றே. அது தான் தமக்கு முடிவாகத்தஞ்சமாகு மென்று யதார்த்தராமாநுஜகாரர் தெரிவித்தாராகுமார். ...

3. இப்போது நாம் மறுக்கும் சுவடியில் (தூஷணம்) என்கிற சொல் அடிக்கடி பிரயோகிக்கப்படுகிறது. தூஷணி என்னும் க்ரந்த நாமத்திலுள்ள தூஷணபதத் திற்கு என்ன அர்த்தமோ அந்த அர்த்தத்தில் எழுப்பப்படுவதன்றிது. தன்னுடைய ப்ரபல கோபத்திற்குக் காரணமான ப்ரபலபரி பலத்திற்கு உத்பாதகரான ஒருவர்க்கு இவர் இட்டிருக்கிற திருநாமமிது! *தத்குணஸாரத்வாந் தத்வ்யபதேச:* என்னுமா போலே தூஷகர்க்கு தூஷண மென்று பெயரிட்டார் போலும். நூற்றுக் கணக் கான தூஷணங்களை யிட்டருளின தேசிகனுக்கும் தூஷணமென்கிறதிருநாமத்தை இடலாம் இவர்.

4. இது கிடக்கட்டும். வாநப்ரதி வாந ப்ரக வில் ஒரு தலையில் வெளி வரும் வாநங்கள் எதிரி வாய்திறக்க வழியில்லாபல் அப்ரதருஷ்யமாயிருப்பதுண்டு; அப்போது எதிரிக்கு உள்ளடங்காத துக்கம் உண்டாகும். அது கோபமாகப் பரிணமிக் கும். அதனால் தலைகால் தெரியாமல் நிந்திக்கத் தோன்றிவிடும். நிந்தைகளினாலேயே பத்ரபூரணம் பண்ணிவிடுவது பாமரக்ருத்யம். அதுபண்டிதர்களுக்கு உற்றதன்று; துக்கத்தையும் கோபத்தையும் உள்ளடக்கி ம்ருதுமதுரபாஷிதங்களாலே நூலை அமைப்பது அழகியது. சாஸ்திரிய விஷயங்களை மெடுத்து விளக்க சக்தியற்றவர்களே தேள்பாம்புகள் விஷத்தைக் கக்குவது போல் கடுஞ்சொற்களையே நிரப்பிச் சில பாமரர் களை மகிழ்ச் செய்யப் பார்ப்பர். விவேகிகன்நாலுவாரி வாசித்தவுடனே வெறுப் படைந்து சுவடியைக் கீழே எறிவார்கள். இடையிடையில் சில நல்ல விஷயங்கள் புகுந் திருந்தாலும் அவை சோபிக்கமாட்டா.

5 ப்ரக்ருதச்சுவடியின் தொடக்கப்பக்கம் ஒரு சுபலக்ஷணமுமின்றி ப்ரத்யஸ்தம் என்றுள்ளது. என்ன ப்ரஸ்தாவமென்றால் அர்த்தமில்லாதவசவுகளை நிரப்பும் ப்ரஸ்

தாவமே. அந்தவாய்க்களைக் கேளிர்; “உலகத்திலேயேதனக்கு ஒத்தார்மிக்கார் ஒரு வாயில்லையென்று கர்வப்பட்டு” செய்து வருகிறது” என்பதாம். இங்கு கர்த்தாயார்? என்றுகேட்டால் எழ வாயில்லை. இதற்குமேல் “தேசிகன்முனிஸுத்திகளில் இது செய்த குசோத்யங்களுக்கெல்லாம் நாம் இதுவரையில் ஸமாதானம் சொக்வியிருக்கிறோம்” என்றிருர். தேசிகன் ஓரிடத்தில் “வேச்யை பதிவ்ரதாதர்மோபதேசம்பண்ணுமாபோலே” என்றிருர். அதுதான்நினைவுக்கு வருகிறது. தத்வமகாஸுத்திதாஷணயசுபாடஹம் நிசைதொறும் முழங்கதிற்பவர் இங்ஙனையெழுத வெள்காதது வியப்பல்லவா?

6. எல்லாவற்றுக்கும் [அதாவது 1941. ஸ்ரீ முதல் தன்மீது விழுந்த சித்ரபுங்கத்ரகாசாநாம் வித்யுத்ஸத்ருவர்ச்சஸாம்] ராகவபாணநாம் பரிஹாரங்காட்ட இப்போது எழுந்தவிவர் *அத்ராஸ்தி பஹுவஸாமஞ்ஜஸ்யத்துக்கும் பரிஹாரம் காட்டாமலிருப்பாரா? காட்டுவரே. காட்டியேயிருப்பார். விஷயஸுத்திகளில் “ரூபகபரிசுத்தி” பக்கம் 41” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அங்கே இந்த மஹான் என்ன எழுதியுள்ளார் தெரியுமா?

7. சிறுகதை கேண்மின். ஒருவன் ஒரு பெரியவரை விதவாபுத்திரரென்று நிந்தித்து அவஸ்கந்திதனான். அவன் விடையிறுக்கிறான்—இவர் தகப்பனார்இறந்த பின் பத்தாண்டு கழித்து பிறந்தவரென்று ப்ராசனபகும்; இல்லை, இரண்டாண்டு கழிந்தபிறகு பிறந்தவரென்று நவீனபகும்; இதைப்பற்றி நான் சர்ச்சைசெய்தேனத்தனை; ப்ராசனபகுந்தான் ஸரியென்றேனத்தனை—என்றான். உடனே விடுதலையடைந்து விட்டானாம்.

8. மற்றொன்றுங்கேண்மின் ஒருவன்ராஜபுத்ரியைநோக்கி ‘மாதேவா சம்போகம் தா’ என்று சொல்லி அவஸ்கந்திதனான் “நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை, மாதேவா! சம்போ! ஸ்கந்தா! என்று எனது வழிபடு தெய்வங்களை யழித்தேனத்தனை என்று சொல்லி விடுதலை பெற்றான். இது மெச்சத் தக்க சாதுரியம். இவரது சாதுர்யத்தை நான் உகர்ந்து கொள்ள வேணும். ‘அத்ராஸ்தி பஹு அஸாமஞ்ஜஸ்யம்’ என்ற இவர்தமது வாக்கியத்தில் (அந்) என்றதற்கு எந்த ச்ரந்தம் விஷயம்? என்றும், அந்த அஸாமஞ்ஜஸ்யத்திற்குப் பரிஹாரம் செய்தீரோ! என்றும் கேட்பாரில்லை யென்பது இவரது நினைவு.

9. தேசிக நிவ்யஸுத்திகளில் குசோத்யங்கள் செய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் யாருமில்ர். தத்வஜிஜ்ஞாஸயா எழும் கேள்விகளுக்கு விடையிறுக்கப் பிறந்தவரல்லர் இவர். சின்னி விராதாதம் போல் ‘அதற்குக் கண்டனம் செய்து விட்டேன், இதற்கு மறுப்பெழுதிவிட்டேன்’ என்று பறை சாற்றவே பிறந்தவராவர்.

கேணுகேட்பால் ஸன்னிதி ஸர்ந்யாஸி

10 தேவப்பெருமான் ஸன்னிதி அனந்தஸரஸ்ஸின் கரையில் ஸ்ரீவேணுகாபாலன் ஸன்னிதியுள்ளது. அதில் அறுபதாண்டு கட்டுமுன் ஒரு ஸம்ந்யாஸி வஸித்துவந்தார் அவர் எந்த பெரியவரையும் சுச்சம்பாடி ஸ்வாமியையும் திருப்புக்குழி ஸ்வாமியையும் கூட ஏகவசனமிட்டே கேவராம். ஒரு நாள் ஒருவர் அவரிடம் சென்று “சப்த மஞ்ஜரி புஸ்தகம் ஸாதிக்க வேணும்” என்றாராம். அதற்கு அவர் அது என்னிடமில்லை, எதிரேயுள்ள பாடசாலையில் சென்றுகேள் என்றாராம். “ஸ்வாமீ! சப்தமஞ்

ஜரி பலரிடமிருக்கிறது. அவையெல்லாவற்றிலும் ஏகவசன த்விவசன பஹுவசனங்
கள் உள்ளன! நீர்வாசித்த சப்தமஞ்ஜரியில் ஏகவசனம் மட்டுமே யுள்ளதாகத் தெரி
யவருவதால் அதைக்காணவேண்டுமென்று ஆசை என்னுராம் கேட்டவர். ... அதே
போல் இவர் வாசித்த சப்தத்தில் (இது) என்பது தவிர உயர் திணைச்சொல் ஒன்று
கூட இல்லைபோலும். இவருடைய கல்விக்கு ஏற்ற விலக்ஷணபரி பாஷை இவர்க்கே
காபிரைட்டாக இருக்கட்டும். அது நமக்கு வேண்டா. உயர் திணையாகவே நாமெழுது
வோம். இவர் என்றால் எவர்? என்று கேட்கமாட்டீர்களே. "ஒருத்தி மதியெல்லா
முள்கலங்கி மயங்குமா லென்னீரே" (திருவாய்மொழி) என்றயிடத்து வியாக்கி
யானம் ஸேவிப்பது.

—முன்னுரை முற்றிற்று.—

—இனி நூல் தொடக்கம்—

குவலயானந்தம்

11 இவர் குவலயானந்த மென்று மருடமிட்டெழுதியிருக்கும் விஷயத்தில் நாம் பதி
லெழுதுவது ப்ரேதசிரஸிப்ரஹாரத்தோடொக்கும். யாதவாப்யுதயகாவ்யத்தில்
கோவர்த்தநோத்தரணப்ரகாணத்தில் தேசிகன்ஸாதித்தருளிய "அதியஜேத நிஜாம்
யதி தேவதாம்" இத்யாதிச்சிலோகமானது குவலயானந்தத்தில் உதாஹ்ருதம். இது
வேதவாக்ய கர்ப்பமான கிலோகம். இதில் முன்னுவது பாதம் "சுசிதிப்ருதைவ
ஸதேவதகா வயம்" என்பது. ஸதேவதகா: என்று சிலரோ பலரோ கொண்டிருக்கிற
பாடத்தை நாம் மறுப்போமல்லோம். அது பொருளற்ற பாடமன்று. ஆனால்
ஒளசித்யம் பார்க்குமளவில் வேதபரிமளம் மிக்க பாடம் (ஸதேவதகா:) என்பதேயா
கும். தேசிகன் எந்த வேத வாக்யத்தைக் கொண்டு இந்த கிலோகம் இயற்றினாரோ
அதில் தேவதா சப்தந்தான் இருமுறையுள்ளது. தைவதசப்தமில்லை. ஆகவே (ஸதே
வதகா:) என்கிற பாடமே உচিতம். ஆனால் இதுவன்று விசாராஸ்பதமான விஷயம்.

12 இவர் எந்த வியாக்கியானத்தோடு குவலயானந்தத்தைப் பதிப்பிக்க எழுந்
தாரோ அந்த வியாக்கியானகாரர் (ஸதேவதகா:) என்ற பாடத்தையே கொண்டு
அதில் வியாகரண தோஷம் சங்கிப்பார்க்கு இடமற பாணிநிஸைத்ரமும் காட்டியுள்
ளார் இங்கு விஷயமின்னதென்றே புரிந்து கொள்ளாதவிலர் வ்யாக்க்யாநாவுக்கு
அபிமதமான பாடத்தை ஒரு விதத்திலும் காட்டாமல் (ஸதேவதகா:) என்கிற
பாடத்தையே பதிப்பித்தார். இங்கு நாம் அப்போதே விஷயத்தை விளக்கி ஸமுத்
போதனம் செய்தோம்; தெளிவு பெற்று உடனே பிழைநிகுத்தம் வெளியிட்ட
விட்டார். இதை இவர் சபலபிக்கவில்லை.

13 இது நடந்தது 1945 ஆம் வருடத்தில் இதை மறந்து போனவர்கள்
பலர். மறந்ததை யெடுத்துக் காட்ட வஜ்ஜிக்க வேண்டும். அப்போது நாமெழுதி
யிருந்ததும் இவர் தாம் காணுக் கண்ணிட்டிருக்க வேண்டியதுமான வொருவாக்கி
யத்தையும் அந்தோ! இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறார்; (அதாவது) — "(நாம் தெரி
வித்ததை மறுக்க மாட்டாமல் இசைந்து கொண்டு நிகுத்தம் வெளியிட்டது
பற்றி ஸந்தோஷம்; வழிக்கு வந்து விட்டீர்; ப்ராமாணிகர்களின் வழி இது தான்;
எந்தெந்த விஷயங்களில் நமக்குள் விவாதம் நிகழ்ந்து வருகிறதோ அவ்வள

விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் இங்ஙனனே திருத்திக் கொள்வ தொழிய வேறு கதியில்லை" என்றெழுதியிருந்தோம். இதைபும் வெளியிட்டுக் கொள்ளுகிறோர்! அந்தோ! அன்று முதல் இன்றுதியாக அப்படித்தானே யாகிறது. 'வியாக்கியானத் திலுள்ளபாடத்தை மூலத்தில் காண்பிக்காமல் போய்விட்டேன்' என்றுதவறிய உள்படி ஒப்புக் கொண்டானபிறகு அருநா வாக் ப்ரபஞ்சங்கள் ஏதுக்கு?

14 இந்த பிரகரணத்திலெழுதுகிறார்— குற்றங்காண்பதையே நாம் (PBA) லக்ஷியமாகக் கொண்டிருக்கிறோமென்றும், குற்றங் குறைகண்டு பிரகரம் செய்வதற் கானவே நாம்இவர்தம்முடைய பத்ரிசையை வாசித்தோமென்றும்; அந்தோ! இப்படி யெழுதுகிறவரை என்னென்பது! அமரஸிம்ஹன் "வித்வாந் விபச்சித் தோஷஜ்ஞ:என்ற னேயொழிய குணஜ்ஞ: என்றானில்லையே. சிங்கம் புறப்படுவது யானையை வதஞ் செய்வதற்காகவே என்னுமாபோலே #தென்னவார்த்தை! கருத்'மாந் ஸர்ப்பங்களைத் தேடுவதில்லை; விதிமாண்ட ஸர்ப்பங்கள் தன்னடையே தக்த்ருஷ்டிஜுஷ்டங்களா கின்றன; ஆனபின்பு கதிமோக்ஷமேது? "குணதோஷௌ பிதோ க்ருஹ்ணந்" இந் யாதிலுபாஷிதப்படியேஎல்லாரும். இருந்து விட்டால் தேரிகன் போல்வாருடைய க்ரந்தங்களுக்கு உதயமேயில்லையாகுமே.

15 மொத்தத்திற்கும் ஒரே வார்த்தை கேளீர். படித்தவர்கள் அதிலும் வயது சென்றவர்கள் எழுதுகிற 'வாக்கியம். தேடிப்பிடிக்கவும் முடியவில்லையே! "துள்ளிக் குதித்து எழுந்து இதோபார்" இத்யாதி அச்வசாகடிக பாஷிதங்கள் இவர்க்கு எங்கே எங்ஙனே பரிசிதமாயினவோ? நாம் காட்டின குற்றங்களில் ஒன்றுக்காவது பரிஹாரம் செய்து விட்டு இப்படி யெழுதினாலும் தொலைகிறது என்னலாம். அதற்கு வழியில்லையே. ஒவ்வொன்றிலும் அஞ்ஜலிபந்தமேதஞ்சமென்று காட்டி. சிற்குமிவர் பீதபங்கிலபாநீய மண்கேரடிதம் குக! கரோதிதி ந ஜாநீம். இங்கு வயிறு அபரிமிதமாக எரிவது பலபல அபத்த அஸம்பத்தவாக் ஜாலங்க ளால் விம்மி வெளிவந்து ஒளி வீசுகின்றது. பார்ப்பவர்களெல்லாம் ஐயோபாவ மென்பார்கள். இனி, இவர் உபேக்ஷிக்கத்தகாத எனது சபதம் நினைவூட்டப்படுகிறது.

உலகம் உறங்குகின்றதா?

16 திருவாய் மொழியில் ஆழ்வார் ஓரிடத்தில் "உலகோவுறங்குமே" என்றார். இவர்க்கும் நமக்கும் நடந்துவரும் வாதவிவாதங்களை உலகம் மறந்து ஒருகாலுமுறங் காது. ஒர்நிலவுலகிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஒவ்வொருவரும் இறையும் மறவாது ஊன்றிநோக்கிக் கொண்டேயிருப்பர். முக்கியமாக இதை நினைவூட்டுகிறேன். சென்ற ஸாதாரணஸ்ரீஆவணிமாதத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜன் ஸபெஷ்ஸ்ஸஞ்சிகையென்று ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. அதில் விஷயமென்னவென்றால்— அங்குள்ள சில முக்கியமான பகுதிகளை அப்படியே இங்கு மறுபதிப்புச் செய்கிறேன்.

17 அப்பர்கடார் உதாஸனேர் உஷ்மாநா உபய உலகியார்க்கும் விஜ்ஞாபனம். இது ஸபெஷ்ஸ் ஸஞ்சிகையென்று முகப்பில் தெரிவித்திருக்கிறேன். என்னுடைய பற்பல நூல்களையும் தாமாகவே விரும்பிப் படித்திருக்கின்ற உங்களை இப்போது இதனை விசேஷித்துக் குறிக்கொண்டு படிக்கவேணுமென்று கோரவேணுமோ?

- 1 ஸ்ரீமதுபயவே. வித்வான். கோமல். சேஷாத்ரியாசார்யஸ்வாமி.
- 2 " வித்வான். நவநீதம் ஸ்ரீராமதேசிகாசாரியர் திருவிண்ணகர்.
- 3 " வித்வான். பாதூர் ராகவாசாரியர் ஸ்வாமி, மதுராந்தகம்.
- 4 " வித்வான். வாஸுதேவாசாரியர் ஸ்வாமி, உத்தரமேரூர்.
- 5 " சேட்ஜார். கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி, புநர்வஸு பத்ராதிபர்
- 6 " MS வரதாசாரியர். "மஹர்விவேசி" அடையாறு.

18. இந்த ஆறு ஸஹ்ருதய ஸஹ்ருதம்மணிகளை மத்யஸ்தர்களாயிருந்து விமர்சிக்கும் படி முன்னம் வேண்டிக் கொள்கிறேன். ஒருதீவ்யான ஆக்ரஹமும் மாச்சரியமு மில்லாமல் விஷயங்களில் மட்டும் கண்ணெலுத்தி ஆராய்ச்சி செய்பக் கூடியவர் களென்கிற விச்வாஸத்தினால் இப்பெரியார்களைக் குறிப்பிட்டேவிங்கு. இவர்கள் ஆராயவேண்டிய விஷயம் எது? என்பது மேலே விளங்கும். ஸம்ப்ரதாய பேதனித்த மான விஷயங்களில் இப்பெரியார்கள் மத்யஸ்தர்களாக இருக்க முடியாதாகையாலே அத்தகைய விஷயங்களில் நாம் இவர்களுக்குப் பரிச்ரமத்தைக் கொடுக்க விரும்பவில்லை. விரும்புவது உசிதமுமன்று. ராஜமார்ச்சகமாகவுள்ள தேசிகநிவ்யஸைக் திகளில் நேர்ந்திருக்கின்ற விவாதங்களில் மட்டுமே விரும்புவது.

19. ஸ்ரீமான் தாதாசாரியாரவர்களுக்கும் தமக்கும் பலவருஷங்களாகப் பல விஷயங்களில் விவாதம் விளைந்து அது க்ரந்தங்களிலும் ஏறியிருந்து இடையில் சிலகாலம் ஓய்ந்திருந்தது. அவர் விடைகூற வேண்டிய நிலைமையில் நிற்கிறார் இவரு டைய ஆகேபங்களுக்கு ஒன்று விடாமல் விடையிறுத்துவருகிறேன் மென்பதை உல கமறிந்திருக்கிறது இவர் தமக்கு வேண்டாத பூர்வாசாரியர்களை [பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானார] தேசிகன் ஆசார்யபதவியில் வைத்து ஆராதிப்பவர் என்பதை நமது நூல்களால் நன்கு தெரிந்துகொண்டதனால் அவர்களை நிந்தித்துத் தாம் க்ருதக்ருத்யராக வேணுமென்று உறுதி கொண்டு விட்டார். அந்த நிந்தனைகளால் லாம் ஸர்வாத்மநா அஸ்தாநே என்று விளக்குவதற்காகவே நமது பூதிகத்தி புஷ்பப்ரணாசன நூல் அவதரித்தது.

20. ஸாரமாகத் தெரிவிப்பதைக் கேண்டின், கீதாபாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகை யிலும் ஸச்சரித்ரரக்ஷையிலும் விசிஷ்ய த்ரமிடோநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளித் ஸாரங்களிலும் தேசிகன் பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகளையே அடியொற்றி யிருக்கிறாரென்றும், பிள்ளானுடைய ஆரூயிரப்படியை தேசிகன் ஓரிடத்திலும் அநு ஸரிக்கவில்லை யென்றும், திருவாய்மொழிக்கு ஆரூயிரப்படியென்று ஒரு வியாக்கி யானமிருந்ததாகவே தேசிகன் அறிந்திலர் (அல்லது) அறிவித்திலர் என்றும் நாம் விரி வாக நிரூபித்திருக்கும்வற்றை இவர் மறுக்கவும் மறைக்கவும் பார்க்கிறார். இயர்க்கு ஸ்வஸம்ப்ரதாயக்ரந்தங்களிலேயே பரிசய லேசமுமில்லையாயிருக்க, பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானாருடைய நிவ்யஸைக்திகளில் அது ஸுத்ராம் அப்ரஸக்தம். ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்திரரான தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்தியையே அஸமஞ்ஜஸமென்று தூஷித்தவிவர் தேசிகனுக்கும் தேசிகர்களான ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை தூஷிக்கிறாரென்றால் இதில் என்ன வியப்பு?

21. தமது பூதிகந்திபுஷ்பத்திஸ் (பக்கம் 78ல்) "ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 132ல்" என்று தொடங்கி இவரெழுதியுள்ளவற்றை அப்படியே அழுவதிக்கிறேன்;—

“ஸ்ரீராமாநுஜன் 132ல் (P.B.A. எழுதியிருப்பதாவது) ஸம்பந்தாயவிஷயமாக நாமெழுதும் நூல்களுக்கு ஜீவநாடியான விஷயங்கள் இரண்டே; (1) தேசிகன் பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகளை மணவாளமாமுனிகளுக்கும் மேலாகக் கண்ட பாடம் செய்திருந்தவர்; அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு எழுதுமவர் தேசிகன் என்கிறவிது ஒருவிஷயம் (2) இவ்வுண்மையை அறியவில்லாதவர்களாய் (அல்லது) அறிந்துவைத்துங்கூட அபலப்பிப்பவர்களான நவீனர்கள் தேசிகனைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு விரோதியாக எழுதுவதும் அந்த தேசிகனோடு தங்களுக்கொரு தொடர்பு இருப்பதாக அபிநயிப்பதும் மிகத் தவறு என்கிறவிது மற்ருெரு விஷயம்

(இப்படி உண்மையாக நாம் எழுதியிருப்பதை அநுவதித்துவிட்டு மேலே குறிப்பிட்ட மித்யாதிகளால் நம்மை அபரிதமாக ஸம்பாவித்திருக்கிறார். அந்த ஸம்பாவினைக்களையல்லாம் உகந்து ஏற்றுக்கொள்வோம், மேலே உதாஹரித்த ஜீவநாடியென்னும் இரண்டு விஷயங்களும் ஸத்யமானவையே “ஸத்யமானவையே” யென்று என் கையினுலெழுதுவதிலும் என் வாயினுற் சொல்லுவதிலும் என்ன பயன்? இவர் வாயினுல் சொல்லுவித்து இவர் திருக்கையினுல் எழுதுவிக்கிறேன்.

22. இவர் தமது பூதிகந்தி புஷ்பத்தில் 64, 65, 66, பக்கங்களில் த்ரமிடோப நிஷத்தாத்பர்ய ரத்னாபி ஸாரங்களுக்கு ஆரூயிரப்படிபோடு பொருத்தத்தையும், பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகளோடு ஸம்பந்தமில்லாமையையும் முதலிக்கப் பாடுபடுகிறார். [கிழே மத்யஸ்தர்களாக நம்மால் வரிக்கப்பட்டுள்ள மஹநீயர்கள் அறுவரும் இங்கே விசிஷ்ய மதிசெலுத்தவேணும்.] திருவாய்மொழி பத்தாம் பத்தின் முதற்பதிமாவ “தாளதாமரைக்குப் பிள்ளான் இட்டருளின அவதாரி கையின்படியின்றிக்கே நம்பிள்ளை முதலானார் இட்டருளின அவதாரிகையையே தேசிகன் ஆதரித்து ரத்நாவளியையும் ஸாரத்தையும் பணித்துள்ளாரென்று நாம் (நினைவுக்கு வருகிறவரை, ஐந்து நூல்களில் நிரூபித்திருக்கிறோம். இவர் எழுதுகிறார்—

“இங்கு மஹ-வித்வான் (P.B.A.) திருவாய்மலர்ந்தருளுகிறார் ‘ஸத்கதிஸ் ஸயாத்’ என்பதற்கு வியாக்கியான மிட்டவர்கள் ‘காளமேகப்பெருமானே வழித்துணையென்று’ என்றெழுதி வைத்தார்கள்.....” இத்யாதி.

மத்யஸ்த மஹான்களுக்கு இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். “ஸத்பதவ்யாம் ஸஹாயம்” என்று தாத்பர்யரத்நாவளியிலும், ஸத்ஸரணிம் என்று ஸாரத்திலும் தேசிகன் அருளிச் செய்திருப்பதை இவர் தாதாசார் தமது கையாலெழுதுகிறார். இப்பதி கத்திற்கு ஆரூயிரப்படியில் காணுமவதாரிகை—“திருக்கண்ணபுரத்திலெம்பெரு மானையநுபவித்து இப்போது திருமோகூரிலெம்பெருமானையநுபவிக்கிறார்” என்னு மிவ்வளவே. “ஸத்பதவ்யாம் ஸஹாயம்” என்று தேசிகன் ஸாதிக்கும்படியாக ஆரூயிரப்படியில் ஓரெழுத்துமில்லை. மற்ற வியாக்கியானங்களில் தானுள்ளது. (அதாவது) நம்பிள்ளை திருவடிகளின் வியாக்கியானங்களில்தானுள்ளது. இதைத் தான் தேசிகன் பொன்னேபோல் போற்றினர் என்பது ப்ராமாணிகப்பிரஸீத்யம்.

23 இதற்கு இவர் எழுதுகிறார்—ஸத்பதவ்யாம் ஸஹாயம் என்பது த்ரமிடோப நிஷத்தஸாரத்தில்தான் உள்ளது. ஸாரக்ரந்தம் ஒரு சதகத்தின் ஸாரார்க தத்தைத் தெரிவிப்பதெயொழிய தசகத்தின் ஸாரத்தைத் தெரிவிப்பதன்று;

ஏவஞ்சு தேசிகன் கூறின ஸத்பதவீஸஹாயத்வம் பத்தாம்பத்தின் (அதாவது நூறுபாகரங்களின்) ஸாரார்த்தமே யொழிய *தாளதாமரையென்கிற ஒரு பதிகத்தின் ஸாரார்த்தமன்று—என்று. இதற்கு முண்டித மஸ்தகலநாமணிகள் சிலர் ஏமாற்றமடையலாமந்தனை பத்துப்பாகரங்களில் ஸாரத்தைச் சொல்லும் போது பதிகத்தில் ஒரு பாகரத்தையோ ஒன்றிரண்டு பாகரங்களையோ தான் உயிராகக் கொள்ளமுடியும். அப்படியே ஒரு சதகத்தின் ஸாரத்தைச் சொல்லும் போது ஒரு பதிகத்தின் ப்ரமேயத்தையே உயிராகக் கொள்ளமுடியும். வேறு விதமாக முடியவே முடியாது; ப்ரக்ருதத்தில் ஸத்பதவ்யாம் ஸஹாயமென்றது சதகத்தின் ஸாரமே; எந்த தசகத்தை உயிராகக்கொண்டு இதை ஸாரார்த்தமாக தேசிகனருளிச்செய்தாரென்று கேட்டால் கட்டகுடியாம் ப்ரபாதம். அந்த ஸாரத்திலேயே (சுலாசம் 21ல்) “தர்வார்சாதிக்ரந்த ஸ்திரகரகண்டாபத..... ஸஹாயீரூர்வாணச் சரமாதகே விந்ததி முறி:” என்றருளியதும் பத்தாம்பத்துக்குத் தாளதாமரைப் பதிகத்தை உயிராகக்கொண்டே யொழிய வேறு எந்த பதிகமும் ஸஹாயத்வத்திற்கு ஸுசகமாக விரகில்லை.

23. மத்யஸ்தமஹரீயர்களே! உபஸம்ஹரிக்கிறேனிறை. தேசிகன் பெரிய வாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளை எவ்வளவோ கொள்ளுகொண்டு அநுபவித்தும் அநுபவிப்பித்தும் போந்திருக்கிறாரென்பது நம்மால் செப்பேறும் கல்வெட்டுமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆரூயிரப்படியை உபஜிவித்த வீடம் ஒன்றிருந்தாலும் எடுத்துக் காட்டட்டுமிவர். பிள்ளானுடைய நிர்வாஹமென்று இருபத்து நாலாயிரப்படியிலும் ஈட்டிலும் பலவிடங்களில் எடுத்துக்காட்டப் பட்டுள்ளது. அப்படி ஒரிடமாவது தேசிக க்ரந்தங்களிலெடுத்துக் காட்ட இயலுமா? *ஓடும் புள்ளேறி* *இவையுமவையும* என்கிற பதிகங்களின் ப்ரமேயத்தைப்பற்றியே நாம் முதன் முதலாக விசாரம் தொடங்கினோம். இதில் இவர் ஆந்தனையும் போராடியிருக்கிறார்; கடைசியாக இப்போது ஆரூயிரப்படியில் இல்லாத ப்ரகசிப்த வாக்யங்களை யெடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்; இதைப்பற்றி நாம் மேலே (பக்கம் 9ல்) “நமது பிர பலமான சபதமொன்று” என்றெழுதியிருப்பதை இந்த நூலுக்கு ஜீவநாடியாகக் கொள்ளுங்கள். ‘இதுகாறும் நான் வெளியிட்டிருக்கிற எண்ணூறு நூல்களையும் மயிலையில் கொணர்ந்து மஹான்களின் முன்னிலையில் கிழித்தெறிந்து விட்டு அவ்விடத்திலேயே தொண்டர்தொண்டனாயிருந்து ஆயுச்சேஷத்தைக் கழிக்கக்கடவேன்’ என்பது என்னுடைய சபதமென்பதை உணருங்கள் அந்த விஷயத்திலும் தாள தாமரைப்பதிகத்தைப்பற்றி யீண்டு உபபாதித்த விஷயத்திலுமே உங்களுடைய மாத்யஸ்த்யம் விரும்பப்பட்டது.

— தாமது பிரபலமான சபதமொன்று —

24. தடஸ்தர்களான மஹான்களை :நோக்கி விஜ்ஞாபிக்கிறேன். நாற்பது வருஷமாக, (இவரோடு முப்பது வருஷமாக) நடந்துவரும் விவாதம் இன்றோடு முடிவு பெற்றதென்று கொள்க. தீவிரமான சபதம் செய்கிறேனிப்போது. உண்மையறிவாளிகளும் உண்மையுணர விரும்புமவர்களும் அவதானங்கொள்ள வேண்டியங்கு. நான் உலகத்தை வஞ்சித்து வருவதாக அடிக்கடி யெழுதி வருகிறாயிவர். இவருடைய வஞ்சனையை இங்குச்சில விஷயங்களைக் கண்ணாடிபோல் காட்டி முதலிக்கிறேன்.

இவருடைய வாக்கிய ராசியில் *இவையுமவையும் பதிகத்திற்கு ஆரூயிரப்படி யவதாரிகையென்று இவர் எடுத்தெழுதியிருப்பதாவது "ஆர்ஜவகுணநுஸந்தானம் பண்ணின தம்மிடத்தில் ஈச்வரன் ஸாத்திக்கு ஸாத்திக்கு ஸர்வாவயவ ஸம்ச்லே ஷம் பண்ணின அநுபவரஸத்தை யருளிச்செய்கிறார்." என்பதாக.

வஸ்துஸ்திதியில் இப்படியொரு அவதாரிகை பிள்ளான் அருளிச் செய்திருந்தால்— (மேலே கேளுங்கள் எனது நீவிரமான சபதத்தை—

25. இந்த விவாத விஷயமாக மட்டுமன்றிக்கே மற்றும் பல பலவிவாதங்கள் விஷயமாகவும் லோகாபிராமமாகவும் ஸம்ஸ்கிருதத்ராவிட நாநாக்ரந்த வ்யாக்க்யான ரூபமாகவும் இதுகாறும் நானொழுதி யச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிற எண்ணூறு நூல்களையும் மயிலையில் வந்து பல மஹான்களின் முன்னிலையில் கிழித்தெறிந்து விட்டு அவ்விடத்திலேயே தொண்டர் தொண்டர் தொண்டனாயிருந்து ஆயுச்சேஷத்தைக் கழிக்கக்கடவேன். P.B.A.

26. பிள்ளானருளிச் செய்த ஆரூயிரப்படியானது மற்றும் பல வியாக்கியானங்களோடு சேர்ந்தும், தனிப்படவும் சமீப விபி தெலுங்கு விபி ஆகிய இரண்டு விபிகளிலும் பன்னிரண்டு பதிப்புகள் ஏறியுள்ளது. என் கண்ணில் பட்டவை இவ்வளவு. கண்ணில் படாதவை இன்னமுமிருக்கலாம். முதன் முதலாக அச்சேறினது August 1871 இற்றைக்கு ஏறமத்தாழ்வீன்றிய கொண்ணூற்றொன்பது வருஷங்களாயின. அதன் பிறகு 1921ஆம் ஆண்டு வரையில் பதிப்புகள் பல நடந்திருக்கின்றன. 1913ஆம் வருஷத்தில் ஆரூயிரப்படி மட்டும் தனிப்பதிப்பாக மைசூர் ஸ்ரீபரகாலமடத்தின் மூலமாக (தெலுங்கு விபியில் வெளிவந்துள்ளது, ஆக இப்பதிப்புக ளெல்லாவற்றிலும் *இவையுமவையும் பதிகத்தின் ஆரூயிரப்படி அவதாரிகை— "இப்படி யெம்பெருமானென்னோடு ஸம்ச்லேஷித்தருளிஞானென்கிறார்." என்றிவ்வளவே யொழிய இதற்குமேல் ஓரெழுத்தும் கிடையாது. ஓரகூரமுங்கிடையாது. அனைவரும் தம் தம்மிடமுள்ள ஸ்ரீகாசங்களை யெடுத்து ஸேவிக்கலாம், இவர் காட்டுகிற "ஆர்ஜவ குணநுஸந்தானம் பண்ணின" இது யாதிவாக்யம் ஒன்றிலும் கிடையாது. பொய் வஞ்சனை மருள் இருள் துயக்கு மயக்கு ஆகிய எல்லாவற்றுக்கும் கொள்ளுமானவிவர் ஏதோ கருத்தரிமம் செய்கிறபடி இது; இதைச் சிறிய விஷயமாக நினைப்பார்கள். மிகப் பெரிய விஷயம்.

—மேலே குறித்த நமது ப்ரபல சபதத்தின் தொடர்ச்சி—

27. 'ஓடும் புள்ளேறிப் பதிகத்தில் ஆர்ஜவ குணநுபவமென்பதை பிள்ளான் நெஞ்சிலும் திசையாதவர். நம்பிள்ளை திருவடிகளின் வியாக்கியானங்களில்

மட்டுமே இந்த நிர்வாஹமுள்ளது. இதையே தேசிகள் ஆதரித்து ச்லோகம் பண்ணி விட்டார். தேசிகபக்தம்மந்யராயிருப்பவர்களுக்கெல்லாம் இதனால் மிக்க தலைவணக்க முண்டாயிற்று. இத்தனைய் பல விஷயங்களில் இது வென்று. இவ்நுடைய வகுப்பில் திருவாய்மொழிக்கு உரையெழுதப்புகுந்தவர்கள் இதை நோக்கினார்கள்; மநஸா வாசா தேசிகனைக் கடிந்தார்கள். "பிள்ளாளோ எம்பெருமானுடைய ஐச்வர்யம் சொல்லுகிறது என்றார்; தேசிகனே நமக்கு வேண்டாத ஆசாரியர்களை யடிபணிந்து ஆர்ஜவம் சொல்லுகிறதென்கிறார். இதற்கென்ன பண்ணித்தொலைக்கிறது" என்று பார்த்தார்கள். "இப்படி ஆர்ஜவசபளித திவ்யைச்வர்யத்தை யநுஸந்தித்த வாழ்வார்" என்றெழுதி ஒருவாறு துயர் தீர்ந்தார் பரகாலஸ்வாமி. (ஆர்ஜவ சபளித) என்றால் என்ன அர்த்தமோ! அவரைத்தான் கேட்கவேண்டும். ஆர்ஜவத்திற்கும் ஐச்வர்யத்திற்கும் என்ன ஸம்பந்தமோ? அது தொலையட்டும்.

28. ஸம்பகாலத்தில் பரகாலயநீந்த்ரக்ரந்தமாலாயாம்—பகவத்விஷயம் என்று அச்சிட்டபரகாலமடம் "துணிந்த கட்டைக்கு துக்கமில்லை" என்று கொண்டு துணிந்து *ஓடும்புள்ளேறி* இவையுமவையும் என்கிற இரு திருவாய்மொழிகளினுடையவும் ஆரூயிரப்படியையே உருமாற்றி விட்டது. *ஓடும் புள்ளேறியாரூயிரப்படியில் "ஸுகருபமான ஆச்ரயணமுடைய ஈச்வரன் கரணத்ரயத்தாலும் கிட்டமாட்டாத சேதநரிடத்தில் ஆர்ஜவ குணத்தோடே ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பானென்று அருளிச்செய்கிறார்" என்றும். *இவையுமவையுமாரூயிரப்படியில் இப்போதிவர் காட்டும் வாக்யத்தையும் ப்ரகேஷம் பண்ணிவிட்டது.

29. இங்ஙனே ப்ரகேஷித்து அச்சிட்டது 1941ல் பிறகு 1943ல் அந்த மடமே ஆரூயிரப்படியை மட்டும் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறது. முன்பு ப்ரகேஷித்தமானது அதில் உத்க்ஷிப்தமாய்விட்டதென்பதைக் கண்ணுடையார் காணலாம். குருகுல வாஸம் பண்ணி யறியாத இவர், இது ஸங்கதமா அஸங்கதமா என்று கூட ஆலோசித்தமாட்டாமல் தன்னுடைய மருளை நம்மீதேற்றி அட்டஹாஸம் பண்ணுவதை ஆராய்ந்து புடைக்க ஆருமில்லைபா?

30. மத்யஸ்தர்களாகக் கோரப்பட்ட பண்டிதர்கள் அறுவரும் கவனிக்க வேண்டிய திவ்வளவே. எந்த ஸ்ரீராமாநுஜன் ஸ்பெஷல் ஸஞ்சிகையை நோக்கி யதார்த்த ராமாநுஜன் இவரால் எழுதப்பட்டதோ அந்த ஸ்ரீராமாநுஜனிலுள்ள முக்கியமான இதையெல்லாம் அபலாபம் செய்து விட்டு அட்டஹாஸம் செய்கிறாரிவர்; உண்மையான பாண்டித்யமிருந்தால் இதைப்பற்றி பதிலேழுதி எம்மை அடிமை கொள்ளட்டும். அதற்கு வழியில்லை. கிடந்துறங்கட்டும்.

உலகில் ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் கவனிக்க வேண்டிய விஷயமிது. தேசிகன் பெரியவாச்சான்பிள்ளையையே பகவத்விஷயாசார்யராகக் கொண்டு அவருடைய வியாக்கியானத்தையே உபஜிவித்து தாத்தபர்யரத்னாவளி ஸாரங்கனைப்பணித்தார் என்பது நமது கல்வெட்டான நிருபணம். இந்த நிருபணத்தை இவர் ஏழேழ்பிறவி தவம் புரிந்தாலும் அசைக்கவும் முடியாது. முடிந்தால் ஒருகை பார்க்கட்டும். இதை விட்டு வேறு ப்ரஸங்கங்களில் காடு பாய்வதன் மருமத்தை மத்யஸ்தர்கள் உணருவர்கள். உலகமுழுது முணரும்.

அபத்தக் களஞ்சியத்தில் ஸுபத்தமானது ஒன்றே

31. தேடித் தேடிப் பார்த்தாலும் உண்மையான விஷயம் ஒன்று கூடக் கிடைக்கமாட்டாத இவரது கவியில் உண்மையுரையொன்றுள்ளது, அதாவது

“இதுக்கு அது தெரியாது இதுதெரியாது ஏதுவும் தெரியாது”

என்றேழுதியிருப்பதுண்டே இது “ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸஸத்யம்” என்னத்தக்கது.

32. ஏதோ சில தெரிபுமென்றிருர். உண்மையில் அதுவும் தெரியாது. ஆசார்ய ஸார்வ பெளமர் “அஜ்ஞாநாம் அஹமக்ரணீ: அத ச மாம் மந்யே ப்ருசம் பண்டிதம் என்கிருர். அதே போல ஜ்ஞானலேச ஹீநனாயிருக்கச்செய்தேயும் நான் செருக்குக் கொள்வதில் குறையில்லை. “கற்றது கைம்மண்ணளவு, கல்லாதது மலையளவு” என்கிற உலகவசனம் பரத்வாஜ மஹர்ஷியை நோக்கித் தோன்றியது. அவர் கதை அப்படியிருக்க நாம் எவ்வளவிலோம்.

33. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் எம்பெருமானுக்கு அவிஜ்ஞாதா என்றொரு நிருநாமமுள்ளது. நாமும் அவனோடு ஸாம்யம் பெற்று அவிஜ்ஞாதாவாகவே யிருக்கத் தடையில்லை. இது பழிப்பன்று.

34. பாரமார்த்திகஸத்யம், வ்யாவஹாரிகஸத்யம் என்று இரண்டுண்டே, அதில். பாரமார்த்திகஸத்யமிது. வ்யாவஹாரிகஸத்யஸ்திதியை அடுத்தபடி தெரிவிக்கப்போகிறோம்.

35. தம் பெருமை கூறுமிவர் “அதிமத்யாபிதம் ஆர்ஜிதம் யச:” என்கிருர். “ரகுவம்ச ராமோதந்தாதிசம் படிதம் பரடிதம் ஆர்ஜிதம் யச:” என்று தாராளமாக, எழுதிக் கொள்ளலாமிவர். “அத்யாபிதம் மயா” என்று ஒருவர் சொல்லிக் கொள்ள வேணுமானால் அவர் அத்யாபகரென்று பெயர் பெற்றிருக்கவேணும். அத்யாபக: என்கிற நாமதேயம் (பங்கஜாதிவத்) யோக ருடி. பெற்றது. “ச்ருதி சதசிரஸ்ஸித் தம் அத்யாபயந்தி” என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்திக்கு ஏற்ப அந்தாள் தொடங்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியில் வழங்கி வரும் அத்யாபகல்யபதேசம் ஏழேழ்பிறவி தவம் புரிந்தாலும் இவர்க்குக் கிடைக்கமாட்டாத தென்பது சிலா லிசிதம். ஆகவே (படிதம் பாடிதம் ஆர்ஜிதம் யச:) என்று வேணுமானால் சொல்லி மார்பு தட்டிக் கொள்ளட்டுமிவர். எதிர்ப்பாரில்லை.

36. கிழே ப்ரஸ்தாவித்த வ்யாவஹாரிக ஸத்யஸ்திதியை இனிக் கேண்மின் நன்னூலாசிரியர் “தோன்றா தோற்றித் துறைபல முடிப்பினும், தான் தற்புகழ்தல்

தகுதியன்றே" என்று முன்னங் கூறி, உடனே "மன்னுடை மன்றத்து ஓலைத் தூக்கிலும், மன்னிய அவையிடை வெல்லுறு பொழுதினும், தன்னை மறுதலை பழித்தகாலையும், தன்னுடையாற்றலுணராரிடையினும், தன்னைப் புகழ்தலும் தகும் புலவோற்கே." என்றார். "மத்த: ப்ரத்யவர: கச்சித் நாஸ்தி ஸுக்ரீவஸந்தி தெள" என்று சொல்லவிருக்கிற திருவடி "பந்நகாசந மாகாசே பதந்தம் பக்ஷி ஸேவிதே, வைநதேயமஹம் சக்த: பரிகந்தும் ஸஹஸ்ரச: "என்றார். "அமர்யாத: க்ஷுத்ர !...ந்ருபச: "என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிற ஆளவந்தார் "ந வயம் கவயஸ்து கேவலம் ந வயம் கேவலதந்த்ர பாரகா:, அபி து ப்ரதிவாதிவா ரண ப்ரகடாடோபவிபாடந க்ஷமா: "என்று கர்ஜித்தார்.

37. இந்த சுலோகத்தை இக்காலத்தில் சொல்லிக்கொள்ள வேணுமானால் நா மொருவரே அதிகாரியென்பதைசிங்ககர்ஜனையோடு சொல்லுகிறோம். முற்காலத்தில் ஒரு மஹாபண்டிதர்—"அநாராத்ய காளீம் அநாஸ்தாத்ய கௌளீம் விநா மந்த்ர தந்த்ரை ருதே சப்த சௌர்யாத், ப்ரபஞ்ச ப்ரஸித்த ப்ரபந்த ப்ரவக்தா விரிஞ்ச ப்ரபஞ்சே மதந்ய: கவி: க:?" என்று சொல்லிக் கொண்டாரென்று ப்ரஸித்தம். இந்த சுலோகமும் அவருக்கடுத்தபடி நாமே - நாமே சொல்லிக்கொள்ளத் தகும். "விம்சத்யப்தே விச்ருத நாநாவிதவித்ய:" என்றும் நாம் சொல்லிக்கொள்ளத் தடையில்லை.

38. ஸ்ரீஹர்ஷகவி நைஷத காவ்யத்தில் "அநிதிபோதாசரணப்ரசாரணை: தசாச் சதஸ்ர: ப்ரஸ்யந் உபாதிபி: " என்கிற சுலோகத்தினால் காட்டிய சதுர்தச வித்யா பாரணிகதத்வமும் நம்மிடத்தில் குறையற்றது. * பஞ்சாசார்யபதாச்சரித: * என்னப்பெற்ற மஹா சார்யரைப்போலே நாமும் ஆசாரியர்கள் ஐவரை அடிபணிந்து கற்கவேண்டியதெல்லாம் கற்றோம். கல்வியின் பயனையும் கல்மஷமறப்பெற்றோம்; "அஸதாம் கர்வோபி நிர்வாபித: " என்றுஸாதித்த தேசிகன் இவர்போல்வாருடைய செருக்கையடக்கினது ஸாவசேஷமாயிருந்தபடியால் அவருடைய தியமனங் கொண்டே சேஷபூரணம் பண்ணிவருகிறோம். இதனாலுண்டான வயிற்றெரிச்சல் அபரிஹார்யமாயிருப்பதாலேயே " இது திருமலையில் பங்கமடைந்தது. மன்னார் குடியில் இல்லாததைச் சொல்லி ஏச்சுக்கிடமாச்சது " என்றிப்படி சில பொய்க்கதைகளைக் கட்டிச் சில பாமரர்களை மயக்க எழுதியுள்ளார். எவ்வளவும் எழுதட்டும்.

39. எங்கும் நமக்கு பஹுமானமே யொழிய வேறொன்றுக்கு ப்ரஸக்திலேசமும் கிடையாது. மதாந்தரஸ்தர்க்களிடையே நாம் அவர்களுடைய மதக்ரந்தங் களை யெடுத்துக் காட்டி அவர்களை வாய்முடச்செய்து வருகிறோமேயொழிய வேறில்லை. இதைத் தென்னாடும் வடநாடும் எந்நாடும் அறிந்துள்ளது " ஜக்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத: " என்ற கிதாசுலோகத்தின் சங்கரபாஷ்யத்திலே மன்னார்குடி ஸதஸ்ஸரில் நாம் நடத்தின சர்ச்சைஇன்னதென்பதே இவர்க்குத் தெரியாது; நாம் நிற்குமிடங்களில் நமது சிமலுக்குக் காதவழிக்கு அப்பாலோடி நிற்குமிவர்க்குத் தெரியவும் ப்ரஸக்தியில்லை.

40. நாம் ஸதாசார்யஸன்னிதியிலே க்ரஹித்த அர்த்த விசேஷங்கள் எங்கும் நம்மை பஹுமானமடைவிப்பவையென்றி விபரீதம்செய்ய அவகாசலேசமுமில்லை. இதைநாம் எழுத வேண்டியதில்லை; ஊரும் நாடுமுடைய முழுமனமும், சென்னையிலுள்ள உயர்நீதிபதிகளும், தலைநகரிலுள்ள உயர்நீதிபதிகளும் சென்னை கவர்னரும் மற்றும் பலபல பிரமுகர்களுமன்றோ வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

41. இப்போது ஒரு ஸம்வத்ஸரத்திற்குள் (1971 ஆகஸ்டில்) நிகழ்ததொரு நிகழ்ச்சியை நினைவூட்டுகிறோம். அலஹாபாத் பாரதிபரிஷத்தைச் சேர்ந்த மஹா பண்டிதோத்தமர்கள் இக்காலத்து வித்வான்களுள் ஏழு சிறந்த வித்வான்களை ஸப்தர்ஷிகளாகத் திரட்டி பஹுமாவிக்கவேணுமென்று ஒரு பெருங் கூட்டத்தில் நிச்சயித்து காச்மீரத்திலும் நேபாளத்திலும் பீஹாரிலும் ஆறு வித்வான்களைக் கண்டெடுத்து, தென்னாட்டுக்காக (சென்னைமாகாணத்திற்காக) காஞ்சி அண்ணங்கரா சாரியரென்கிற ஒரு வ்யக்தியையே தேர்ந்தெடுத்து உபராஷ்டிரபதிமூலமாக மஹா மஹிமோபாத்யாய விருதையளித்து மிகச் சிறந்த ஸம்மானங்கள் செய்தனர்.

42. ஸம்ஸ்கிருதம் தமிழ் தெலுங்கு ஹிந்தி ஆகிய நான்கு பாஷைகளிலும் நாம் இயற்றி வெளியிட்டிருக்கிற நூல்களையெல்லாம், அப்போது ஒரு மாதத்திற்கு முன்னாடியே அந்த பாரதிபரிஷத்தினர் வரவழைத்துக்கொண்டு அவ்விடத்துப் பெரிய ஹாலில் எக்ஸிபிஷன் வைத்தார்கள். அவர்களுக்குத் தமிழும் தெலுங்கும் தெரியாதாகையாலே ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் ஹிந்தியிலும் நாம் இயற்றி வெளியிட்டிருந்த நூல்களில் சிலபல பகுதிகளை உபராஷ்டிரபதி ஸபையில் வாசித்துச் செய்த ஆந்தோளனங்கள் அபரிமிதம்.

43. நாலாயிரதிவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் நான்கு பாஷைகளிலும் நாமெழுதி அச்சிட்டுள்ள வியாக்கியானங்கள் நான்கு திசைகளிலும் பரவியுள்ளன. "பரக்ய யசோவஹநி தக்த ஸர்வாங்கஸஞ்சயா:" என்னப்பட்டவர்களில், முன்னணியில் நிற்பார்க்கு இவை தெரியாமலில்லை. "ஈர்ஷ்யாஸூயா பரவசமநஸாம்" என்பதற்கு மேலுள்ளதை நாம் எடுத்துக்காட்ட வேணுமோ?

— ஸபாப்ரவேச ஸாரோஹங்கள் —

44. வைகுண்டவாஸியான ஸ்ரீமத் ஆஸூரி. சின்ன ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வர்மிக்கும் நமக்கும் *அத்யமே பத்யார்த்த விஷயமாக க்ரந்த சர்ச்சை நடந்ததுண்டு. அப்போது நாமெழுதி வெளியிட்ட க்ரந்தங்கள் இன்னும் விளங்குவனவே யன்றி ஒன்றும் மறைந்ததில்லை. ஸபையில் வந்து வாதம் செய்ய அவர் நம்மைக் கையைப்பிடித்திழுத்ததாகவும் நாம் திமிறிக்கொண்டு ஒடிவிட்டதாகவும் ஒரு பொய்ச் செய்தி யெழுதி இதனால் தம்முடைய வயிற்றெரிச்சல் தீர்ப்பார்க்கிறார். அப்போது நாம் "அத்யமே பத்யார்த்த சததூஷணி" என்றொரு ஸம்ஸ்கிருத நூலெழுதி அதன் முதல்பரிச்சேதத்தை வெளியிட்டோம். இந்தவிவாதம் வளர வேண்டாமென்று ஸ்ரீமத் பெரியராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி ஸஹருதயராய் நியமிக்க அவ்வளவோடு சாந்தமாயிற்று. இந்த அஸூயுவின் பேச்சு அபத்தம்.

— வாதஸைகளுக்கு நாம் அஞ்சுவோமல்லோம் —

45. நாம் வேதாத்யயநஸாவஸ்வ மெழுதி வெளியிட்டபோது, திருக்குடந்தை அக்நிஹோத்ரிப்ரபஞ்சிகள் ஒரு வாக்கின் ஸ்வாமிகள் காஞ்சிபுரத்திற்கு வந்து வைசாகோத்ஸவத்தில் ஆரணி ஜாகீர் மானிகையில் மஹாஸபை கூட்டி நிச்சயித்து நமக்குத் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் பலரும் நான் ஒருவனுமாக இரண்டு நாள் ஸபை நடந்தது. ஜகத் ப்ரணித்தரான வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கா

ரவர்கள் தலைமை வகித்து, நமது ஸர்வஸ்வநூலின் ப்ரமேயத்தை முந்துற முன்னம் நாம் உபந்யஸிக்கும்படி கோரினார்கள். இரண்டுமணி காலம் நாமெடுத்துரைக்கக் கேட்டு "இதில் விவாதம் விளைய ப்ரஸக்தியே யில்லையே. அண்ணங்கராசாரியருடைய பாண்டித்யத்தை வேதத்தில் செலுத்தியிருப்பது மெச்சத் தகுந்ததே யொழிய இப்படி ஸபை கூட்ட வேண்டிய அவசியமிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்துபோய்விட்டார். இது நடந்தது 1930-ஆம் வருஷத்தில்; இற்றைக்கு 42 வருஷமாகிறது; அன்று முதல் இவருடல் வேகிறது.

— ஈஜமன்து இன்விதி ஸநன்ஸு —

46. மன்னார்குடி அக்ரஹார பாட்சாலையில் வேதவாதயாராக இருந்த துரை ஸாமி கணபாடி என்னுடைய ஸர்வஸ்வ க்ரந்தத்தைப் பார்த்தவுடனே ஆனந்தம் பொங்கி அபரிமிதமாக ப்ரசம்ஸித் தெழுதிவிட்டார். அது மஞ்ஜுபாஷிணி பத்ரிகையில் வெளிவந்தது. அதுகண்ட திருக்குடந்தை ஸ்வாமிகளும் அவரைக் கடிந்தார்கள். அதன்பிறகு அவர் "நான் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்து ப்ரசம்ஸித்து விட்டேன்; உட்புகுந்து பார்த்ததில் அநுபபத்திகள் தோன்றுவதால் இவ்வுரில் ஒரு ஸதஸ்ஸு நடத்த எண்ணுகிறேன்; எழுந்தருள முடியுமா? எப்போது ஸௌகரியம்? தெரிவிக்கவேணும்" என்று எழுதியிருந்தார். "இதற்கு நாள்பார்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை; நாளையிரவு புறப்பட்டு மறுநாள் காலை அவ்விடம் வந்து சேருகிறேனென்று தெரிவித்துவிட்டு அப்படியே சென்று சேர்ந்தேன். இடையில் ஒரு நாள் அவகாசம் கொடுத்திருந்தபடியால் அவர் திருவையாறு சென்று அங்கிருந்து உவே. ஈயுண்ணி சீமாச்சார் ஸ்வாமி யென்கிற நையாயிகரை அழைத்து வந்தார். அவர் வேதவாஸனையே அறியாதவர். கைக்கபிக்கவென்று ஏதோ பேசிவிட்டு எழுந்துபோய்விட்டார். அங்கு நடந்த செய்திகளை சேனங்குளம் அண்ணாத்துறை கணபாடிகள் அப்போதே யெழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். அவர் முதலில் நமக்கு விமதராயிருந்து பிறகு என்னுடைய நிருபணங்களை நன்கு புரிந்துகொண்டு "இதில் வேதாப்யாஸ ஜடர்கள் பிரவேசிப்பது வீண்" என்று நிலையிட்டு நமது ஸர்வஸ்வ நூலின் வழிகளைத் தாமே ஆங்காங்கு பிரசாரம் செய்துவந்தார். இது ஏடேறியுள்ளது.

— ஈரம்பேட்டை திருஷ்ணமாசாரியர் —

47. இவர் கும்பகோணவாஸி. சிறந்த பண்டிதர். மஹாமஹோபாத்தயாய் திருதுபெற்றவர். நமக்கு இளமையிலிருந்து ப்ராண நிர்விசேஷராயிருந்தவர். இவரையும் வேதவிவாதத்தில் ஈடுபடுத்தி ஒன்றிரண்டு வருஷகாலம் நம்மோடு எதிரும்பு கோக்கச் செய்திருந்தனர். பிறகு அவர் திருச்சி ஏ. வி. கோபாலாசாரியரைப் போலவும் சேட்டூர் நரஸிம்ஹாசாரியரைப் போலவும் கூாமணம் செய்துகொண்டு பழைய ஸௌஹார்த்தத்தைப் புதுப்பித்துக் கொண்டது அப்போது வெளிவந்து கொண்டிருந்த ஆர்யதர்ம பத்ரிகையில் உலகம் பரவ விளங்கிற்று. எல்லாம் ஸௌகரிகம்.

— திருப்பதி கபிஸ்தலம் ஸ்வாமி —

48. திருப்பதி புரிசை ஸ்வாமியின் ப்ரதான விஷயரான ப்ரீமத் கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி நம்முடைய வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வத்தைக் கடாசுரித்தருளியும், பல பிரகர்ணங்களில் நம்மையே "வாசிக்கச் சொல்லிக் கேட்டும் உடலுமுள்ள மும் பூரித்து "அண்ணங்கராசாரியர் போயிருக்கிறவழி மிகச் சிறந்தது" என்று நிகு பித்து அருளிய அபிநந்தன பத்ரிசை வெளிவந்தபின்பு இந்த விவாதம் ஓய்ந்தது. இந்த நபர் அந்த கபிஸ்தலம் ஸ்வாமியிடம் சென்று "நாங்கள் பலர் தலை வணக்க மடையுமபடியாக தேவாரீர் இப்படி அபிநந்தன பத்ரிசை ஸாதிக்கலாமா?" என்று கத்தினபோது அந்த மஹாஸ்வாமி விசாலமான திருவுள்ளங்காட்டி ஸாதித்த வார்த்தைகள் பொன் தகட்டில் பொறிக்கத்தக்கவை.

— பண்டிதர்தனம் ஸ்ரீமீபுரம் ஸ்வாமி —

49. மைஸூர் ஸம்ஸ்தான மஹாவித்வானாயிருந்த ஸ்ரீமீபுரம் ஸ்வாமியும் ஸர் வஸ்வ க்ரந்தத்தைப் பரிசீலித்து "வித்வான்களுக்கே போக்யமாக அண்ணங்கரா சாரியர் ஸ்வாமி எழுதியுள்ள ஸர்வஸ்வ க்ரந்தத்தில் வேதாப்யாஸ ஜடர்கள் பிரவே சித்து சர்ச்சை செய்வது அபுதம்" என்றெழுதி வெளியிட்ட பிறகு இந்த வேத விவாதம் அறவே ஓய்ந்தது. நாற்பது வருஷங்களுக்குப் பிறகு இதை இவர் கிளப்பு வதும் பொய்க் கதைகளை பெழுதுவதும் பாமரர்களையும் மயக்கமாட்டாததே. ... *

விரலுக்குத் தகாத வீக்கங்கள்

50-54. அஜ்ஞானத்தின் ப்ரபேதங்கள் நான்கு. அநுதயம், ஸம்சயம், விபர்ய யம், விஸ்மிருதி-என்பன. அநுதயமாவது அடியோடு அறியப் பெறாமை. ஆஸேசநகம் என்றால் என்ன? என்று கேட்டால் இப்பதம் கேட்டதில்லை, பொருள் தெரியாது என்பர். இங்ஙனே பலபல, இதை அநுதயவகுப்பில் சேர்ப்பது. (2) ஸம்சயமா வது நிச்சயமான அறிவில்லாமை. ஸாகம் என்றால் என்ன? என்று கேட்டால் 'உப்போ, கடலையோ—இரண்டிலொன்று; ஐயமாகவுள்ளது என்பர். (3) அந்தர் வாணி யென்றால் என்ன? என்று கேட்டால் ஊமைக்குப் பெயர் என்பரேல் இது விபரீத நிச்சயத்தின்பாற்படும். (4) விஸ்மிருதியாவது மறப்பு. இதற்கு விவரணம் வேண்டா. இங்ஙனே நால்வகைப்பட்ட அஜ்ஞானங்களுக்குமேல் மிகவும் அதிசயிக் கத்தக்க ஒரு அஜ்ஞானமுள்ளது. அது ஸ்வாஜ்ஞானாஜ்ஞான மெனப்படும். பலபல விஷயங்களில் தனக்கு அஜ்ஞானம் அபரிமிதமாகவே யிருந்தும் அதை அடியோடு தெரிந்துகொள்ளாமை. இப்போது நம்மிடம் சிக்கிக்கொண்டிருக்கும் நபர்க்கு இந்த அஜ்ஞானம் அளவுகடந்துள்ளது. அதனால்தான் தான் தலையிடந்தகாத விஷயங்களில் இவர் மிகமிகத் தலையிடலாகிறது.

55. வேதம், வேதபாஷியம் திருப்பல்லாண்டு, திருநெடுந்தாண்டகம், விட்டுணுசித்தன், பிரபந்தசாரம் வம்பளிழ்கோதை, பண்ணுதடேசுடி, பரகதஸ்லீ காரம் என்றிப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் இவர் தலையிட்டுக் கொக்கரிப்பது மிகவும் சோசநீயம்.

56. இப்படி சோசநீயமென்று மட்டுமெழுதி நாம் விட்டுவிடுவோமல்லோம். ஒவ்வொன்றையும் அலசியலசி ஆராய்ந்து உதறித்தள்ளித் தொலைத்தே தீருவோம். ஆனால் இவை புதிய விஷயங்களல்ல. நமது பல புத்தகங்களில் நெடுநாளைய சர்ச்சையாக ஏறிக்கிடப்பவை இவை. ஒவ்வொன்றிலும் ஸாரமாகச் சிறிதே வரைந்திடுவோம்.

57. உலகில் புதிதுபுதிதாக நபர்கள் தோன்றிக்கொண்டே யிருப்பதால் பழைய விஷயங்கள் புதியவர்களுக்குத் தெரியமாட்டாமையால் அவர்களுக்கும் தெரியட்டுமென்றே இவர் நினைத்து என்னைக்கோ முடிந்து நீராகி யொழிந்த விஷயங்களுக்கு இன்னமும் உயிர் இருப்பதுபோல் பாலனைசெய்து செத்துப்போன விஷயங்களையே திருப்பித் திருப்பியெழுதி வருகிறார். புதிய விஷயம் ஒன்றேனுமுண்டாவென்று ஒவ்வொருவரும் பார்க்கலாம். ஆனால் நாம் புதிய புதிய பிரமாணங்களையே காட்டுவோம்.

58. ஒருவன் "நான் ஜந்நாறு வீரர்களின் கால்களையெல்லாம் இதோ வெட்டி விட்டு வருகிறேன்" என்றான். "தலைகளை வெட்டாமல் கால்களை ஏன் வெட்டினாய்? என்று கேட்க "முன்று மாதங்களுக்கு முன்பு தலைகளையெல்லாம் ஒருவர் வெட்டி விட்டபடியால் நான் இன்று கால்களை வெட்டி விட்டேன்" என்றானாம். அதே ரீதியில் தான் இவர் செய்யும் கண்டனங்கள். இதில் ஸந்தேஹகந்தமுமில்லை.

— ஒரு பரமஸத்தோஷம் —

59. எண்ணூற்றுக்கு மேற்பட்ட என்னுடைய நூல்களையும், ஸ்ரீராமாநுஜன் பதிரிகை (283வரை) ஒவ்வொன்றையும் இவர் கண்ட பாடம் செய்து வைத்துக் கொண்டிருப்பவர் என்பது இவரது கவடியில் வரிதோறும் தெரிவதனால் இதற்கு நாம் எவ்வளவு ஸந்தோஷப்பட்டாலும் போதாது. நம்முடைய சிற்சில நூல்களை மட்டும் வாசித்துத் தரித்து வைத்துக் கொண்டாலே போதுமானது; நமது நூல்களெல்லாவற்றையும் அல்லும் பகலும் பாராயணம் செய்து அவற்றிலேயே போதைப்போக்கி வருமிவருடைய பாக்கியமே பாக்கியம். இந்த பாக்கியம் படைத்தவர்களில் இவரை அத்விதீயராகவும் ஸ்வஸ்திருசதரித்ரராகவும் மதிக்க வேண்டும்.

60. கிதையில் "அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாம் அநந்யபாக், ஸாது ரேவ ஸமந்தவ்ய:" என்றவிடத்தில் (மந்தவ்ய:) என்றதற்கு (எண்ணத் தகுந்தவன்) என்றுரைத்தார் சங்கராசாரியர்; ஸ்வாமி ராடாநுஜரோ வென்னில் [பஹுமந்தவ்ய:] என்றிட்டு "பஹுமாவிக்ஷத்தக்கவன்" என்று விலக்ஷணமான பொருளுரைத்தார். அவ்வண்ணமாகவே இவர் பஹுமந்தவ்ய கோடியிலே சேர்ந்தவராவார். எதற்காக? - நம்முடைய வாங்மயங்களெல்லாவற்றையும், வேதத்தைச் சந்தை சொல்லி உருச்சொல்லி நெட்டுருப்போட்டு தரித்து வைத்துக்கொள்ளுவாரைப் போலே தரித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாரே, அதற்காக.

61. ஒருவர் என்னைக் கேட்டார்; "கங்கை கங்கை யென்றவாசத்தாலே கடுகினை களைந்திடகிற்குங் கங்கை" என்று பெரியாழ்வார் ஸாதிக்கிறார்; கங்கையென்று உச்சரித்தாலுங்கூட ஸகல பாபங்களும் தொலைந்து ஸத்கதியுண்டாகும் என்ன

நின்றது; மதஸ்ய கூர்ம மகர திமிங்கிலாதிகள் ஸதா ஸர்வதா கங்கையில் வாழச் செய்தேயும் அவற்றுக்கு ஏன் ஸத்கதி யுண்டாகவில்லை? பரஹிம்ஸையிலேயே ஊன்றியிருக்கின்றனவே! இதற்கு என்ன காரணம்? என்று (கேட்டார்); இதை எதற்காகக் கேட்கிறீர்? என்றேன். அப்போது சொன்னாரவர்—“தேவரீருடைய சிற்சில நூல்களை வாசித்தவர்களுக்கெல்லாம் தெளிந்தனான முண்டாயிருக்கக் காண்கிறோம்; தேவரீருடைய ஸகல நூல்களையும் வாசோவிதேயமாகக் கொண்டிருக்கிற இவர்க்குமட்டும் ஏன் அந்த பாக்கியமுண்டாகவில்லை? என்று கேட்பதற்குப் பரியாயமாக இதைக் கேட்கிறேனென்றார். அவர்க்குச் சொன்னேன்—“தண்டேன் நுகரா மண்ணேகம் தண்டாமரையினுடன் பிறந்தே, வண்டே கானத்திடைப்பிறந்தும் வந்தே கமலமதுவுண்ணும்” என்று.

வேதத்தில் நமது பரிசுரம் கேள்!

62. தைத்திரீயயஜுஸ் ஸம்ஹிதை ஸப்தகாண்டங்களையும் நெடுநாள் குரு குலத்தில் வாழ்ந்து பதக்ரம ஜடாதிகளுடன் ஓதினவர்களுக்கும் பலவகையான ஸந்தேஹங்கள் தோன்றக்கூடியதுண்டு. அந்த ஸந்தேஹப்ரகாரங்களைச் சுருக்கமாக முன்னம் தெரிவிக்கிறேன்.

63. ஆகாராந்தமாக ஸம்ஹிதையில் காணப்படும் பதங்களில் முன்றுவிதமான ஸந்தேஹங்கள்; இது ஆகாராந்தமேதானா? மேலே விஸர்க்கமுமுண்டா? அல்லது ஐகாராந்தமா? என்று மூவகையான ஸந்தேஹங்கள் தோன்றும். சில விடங்களில், இது ஆகாராந்தமேதானா? ஆகாரத்திற்கு அடுத்தபடி விஸர்க்கமுமுண்டா? என்று இருவகையான ஸந்தேஹமே தோன்றும். “உபா வாமிந்த் ராரநீ ஆஹுவத்யா உபா ராதஸஸ் ஸஹ மாதயத்யை” என்கிற இடத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். இங்கு (உபா) என்கிற பதம் பதகாலத்தில் ஆகாராந்தமே தானா? மேலே விஸர்க்கமுமுண்டா? என்று ஸந்தேஹமுண்டாக்கக் கூடியது. விஸர்க்கமிருந்தாலும் அது ஸந்தியில் லோபிக்குமாகையாலே ஸந்தேஹத்திற்கு அவகாசமுள்ளது.

64. (உபா வாம்) என்பதை (உபௌ ஆம்) என்றும் பிரிக்கலாமே; அப்படியும் ஒரு ஸந்தேஹ சரீரம் வைக்கலாமே யென்னில், இது வேதவாஸநையேயில்லாத இவர்போல்வார்க்குத் தோன்றக் கூடிய ஸந்தேஹமேயொழிய குருகுலக்விஷ்டர்களுக்குத் தோன்றக் கூடியதன்று. மேலே (ஆஹுவத்யா உபா) என்றவிடத்தில் (ஆஹுவத்யா) என்று ஆகாராந்தமான பதமா? (ஆஹுவத்யா:) என்று விஸர்க்காந்தமான பதமா? (ஆஹுவத்யை) என்று ஐகாராந்தமான பதமா? என்று மூவகையான ஸந்தேஹம் உதிக்கக் கூடியது. இத்தகைய ஸந்தேஹங்களுக்கு ஆஸ்பதமான இடங்கள் ஸம்ஹிதையில் நூற்றுக் கணக்காகவுள்ளன. சில பதங்கள் நியமேந ஆகாராந்தங்களே. சில பதங்கள் நியமேந (ஆகாரோத்தர) விஸர்க்காந்தங்களே. சில பதங்கள் க்வசித் ஆகாராந்தங்களாயும், க்வசித் விஸர்க்காந்தங்களாயுமிருக்கும். இத்தகைய பேதங்கள் அர்த்தத்தைப் பொறுத்ததேயாகும். ஆனாலும் அர்த்த விசாரத்தில் புகாமல் பதசரீர நிர்ணயம் மட்டும் காட்டுவதற்கு

ஒரு உபாயம் செய்துவைத்தன ஸப்தலக்ஷணாதிகளான முன்னோர்களின் நூல்கள், வ்யுத்பத்தி யில்லாதவர்களுக்கு அவை இருக்கட்டும். சாஸ்த்ரஜ்ஞான ஸுரபித ம்திகளான ப்ராஜ்ஞர்களுக்கு நாம் காட்டியுள்ள வழிகள் பண்டிதைக போக்யங்கள்.

65. ஒன்று பாருங்கள்; (கர்மணே வாம் தேவேப்யச் சகேயம்) என்றவிடத் தில் கர்மணே பதத்தில் ஸந்தேஹமுதிக்க ப்ரஸக்தியில்லை; *இஷேத்வா நுவாகத்தில் (கர்மண ஆப்யாயத்வம்) என்றவிடத்தில் ஏகாராந்தமா? விஸர்க்காந்தமா? என்கிற ஸந்தேஹம் உதித்தேதீரும். இங்கு முன்னே (ச்ரேஷ்டநமாய) என்றுள்ள விசேஷணத்தைக் கொண்டு தெளியலாம். ...இவ்வண்ணமாகவே நாம் ஆங்காங்கு ஸகல ஸந்தேஹங்களுக்கும் பரிஹாரபத்ததியைக் காட்டிவருகிறோம். ஆகவேதான் ஸ்ரீமத் கபிஸ்தலம் ஸ்வாமியும் லக்ஷ்மீபுரம் ஸ்வாமியும் போல்வார் அஸ்மதுபஜ்ஞ மான இந்த பத்ததியை அஸுலையின்று அபிநந்தனம் செய்ப் ப்ராப்தமாயிற்று.

66. வேதமோ தினவர்களும் வேத பாஷ்ய பரிசயம் பண்ணினவர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிற்காட்டில் ஸமார்த்தர்களில் விசேஷமாக விளங்குகின்றார்கள். அவர்களெல்லாரும் நம்முடைய ஸர்வஸ்வாதி க்ரந்தங்களை *ந பூதோ ந பவிஷ்யதி*, யென்றுதான் கொண்டாடுகிறார்கள். ப்ரஹ்மஸ்ரீ, காலடி ஸுப்ரஹ்மண்ய கன பாடிகள், காசி கனபாடிகள் இருவரும் சென்னையில் ஸுலிய சந்திரர்கள்போல் விளங்கி வருகிறார்கள். அவர்களைக் கேட்டால் தெரியவரும்.

67. இவ்விடத்திற்கு "ரஸபரிமல ச்லாகாகோஷஸ்புடத்புடபேதநம் லவண லணிக்: கர்ப்புரோதகம் கிமித்யபிமந்வதே" என்கிற யதிராஜஸப்ததி ஸுக்நி மிகப்பொருத்தமாக அநுஸந்தேயமாகும். வேதவைதேசிகரானவிவர் ரகுவம்ச ராமோதந்தாதிகளோடு நிற்கவன்மயமென்று பலகால் சொல்லியுள்ளோம்.

68. மேலமாம்பலத்தில் சங்கர மடத்தில் வேதப்ரசாரம் அவிச்சின்னமாக நடந்து வருகிறது. அடிக்கடி பரிஷத்துகள் நடத்தி நினைவு மலர்களும் வெளியிட்டு வருகிறார்கள். அவற்றில் நம்முடைய வேத ஆராய்ச்சி விபாஸங்களை வேண்டிப் பெற்று நியமேந வெளியிட்டுவருகிறார்கள். இந்த அஸுலயா பிண்டஸ்வாமியின் அஸுலையக்கு அஸ்து நித்யஸ்ரீ.

— பதபாடமும் — வேதபாஷ்யங்களும். —

69. நம்முடைய நாநர்க்ரந்தச்ரேணிகளில் வேதபாஷ்ய பரிசீலனமென்பது மொன்று; பட்டபாஸ்கரரும் ஸர்யணருமான வேதபாஷ்யகாரர்கள் சில பல விடங்களில் பதபாடத்தை அநுஸ்ரியாமலும் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார்களென்று நாம் அவத்யம் கூறியிருப்பதுண்டு. சிலபல்விடங்களை எடுத்துக்காட்டி யிருப்பது முண்டு. அந்நூலை இவர் தமக்கு யாரே கொண்டுவந்து காட்டினதாக எழுதி, அந்த விஷயங்கள் தனக்குப் புரிந்துவிட்டதுபோலவுங் காட்டி "வேதபாஷ்யகாரர்கள் பத பாடத்தை அநுஸ்ரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை" என்று இவர் மஹாவைதிகர் போல் எழுதுகிறார்.

— அஸ்வப்தஜ: — பட்டபாஸ்கரர் —

70. முதல்காஸ்டத்தில் *க்ருணுஷ்வபாஜ: * என்னும்நுவாகத்தில் "அஸ்வப்தஜஸ் தரணயஸ் ஸுசேவா: அதந்த்ராஸ: அவ்ருகா அச்ரமிஷ்டா:" என்கிற ருக்கில் (அஸ்வப்தஜ:) என்கிற பதத்திற்கு "அஸ்வப்தஜ இத்யஸ்வப்த-ஜ:" என்று பதபாடமோதின வைதிகர்களால் வேஷ்டந மோதப்பட்டு வருகிறது. இங்கு அர்த்தரீதியில் (அஸ்வப்தஜா:) என்று பஹுவசநாந்தமாக இருக்கவேண்டும். ஏகவசனமாக வுள்ளது. "வசநவ்யத்யயச் சாந்த்ஸ:" என்றெழுதிவிட்டார் ஸாயணபாஷ்யகாரர்.

71. பட்டபாஸ்கரரோவென்னில் அப்படி கொள்ளாமல் (அஸ்வப்தக், அஸ்வப்தஜௌ, அஸ்வப்தஜ:) என்று (அகாராந்த சப்தமாகக் கொள்ளாமல் ஜகாராந்த சப்தமாகக் கொண்டு) வசனவ்யத்யயத்திற்கு இடங்கொடாமல் பஹுவசனமாகவே வைத்து பாஷியம் செய்தார். இது மிகவும் உசிதவானதேயொழிய அநுசிதமானதன்று. அப்படியிருந்தும், உடனே என்ன எழுதினர் தெரியுமே? "பதகார அநபிமதத்வாத் அந்யதா வ்யாக்க்யாயதே" என்றெழுதி ஸாயணபாஷ்யகாரருரைத்தபடியே உரைத்து முடித்தார். இந்த வாக்கியத்தை (அதாவது) "பதகார அநபிமதத்வாத் அந்யதா வ்யாக்க்யாயதே" என்கிற வாக்கியத்தை வேதவாஸநையற்ற இவர்க்கு நாம் காட்டுகிறோமல்லோம்; வேதபரிச்ராந்தர்களுக்குக் காட்டுகிறோம். இதனால் பதபாடத்தை யநுஸரித்தே பாஷ்யம் இயற்றவேண்டுமென்கிற நியமத்தை பாஷ்யகாரர்தாமே ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாசனம் செய்துவைத்தாராயிற்று.

— ப்ரஹ்மா தேவாநாம் பதவி: கவிநாம் —

72. பதபாடத்தை யநுஸரித்தே வியாக்கியானம் செய்யவேணுமென்றெழுதிய பட்டபாஸ்கரர் தாமே சில விடங்களில் பதபாட விப்ரதீபமாகவும் வியாக்கியானம் செய்துள்ளாரென்பதையும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். (3-4.) "ப்ரஹ்மா தேவாநாம் பதவி: கவிநாம் நுஷிர் விப்ராணாம்" என்றவிடத்தில் (பதவி:) என்கிற பதத்திற்கு இரண்டு மூன்று வகையாக வியாக்கியானம் செய்துவிட்டு "அநவதாரணத் அநவக்ரஹ:" என்றெழுதிவிட்டார். வேஷ்டனத்திற்கு அவக்ரஹமென்று பெயர். [பதவி: என்பதற்கு வேஷ்டனமில்லை] என்று தெரிவித்தபடி, பதவிரீதி பத—வி: என்று வைதிகவுலகமெல்லாம் ஓதாநிற்க இவர் இப்படி எழுதிவைத்தது ப்ரமத்தாலோ ப்ரமாதத்தாலோ விஸ்மருதியாலோ ஆகவேண்டும். இங்கு நாமெடுத்துக் காட்டிய பங்க்திக்கு அது அர்த்தமன்று என்று யாரும் சொல்லமுடியாது.

— மிக வருத்தமாம் —

73. உபதேச ரத்தினமாலையைத் தாம் தூஷிக்கவேண்டாமலிருந்தும் தூஷிக்கநேர்ந்துவிட்டதாம்; அதற்காக மிக வருத்தமாம். யமன் பாசஹஸ்தஞ்ஞ ஸ்வபுருஷனை நோக்கி "பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்தநாந்" என்கிறான்; இதை உச்சைரகோஷத்துடனே சொல்லவேண்டியிருக்க, "வததி யம: கில த ஸ்ய கர்ணமுலே" எனப்பட்டது. இதனை அநுவதிக்கிற திருமழிசைப் பிரானும் "நமனும் தன் தூஷ்வரைக் கூவிச் செவிக்கு" என்றருளிச்செய்தார். காதோடே ரஹஸ்யமாகச் சொல்லவேண்டிற்றென்? என்று சங்கிக்கநேரும். இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்

செய்வது—“ராஜதார ப்ராவண்யநிஷேதமும் பிறறறியில் போல்லாதிறே” என்றுள்ளது. உபதேச ரத்தினமாலையை தூஷித்தேனென்கிற இந்த அநுவாதமும் இவர்க்கு நரகஹேதுவாகும். எதுவும் இவரெழுதின மை உலருவதற்குமுன்னே பாறு பாராக்கி நீறு நீரூக்கப்பட்டுவருகிறது. பிரபந்தசாரம் ஸர்வாத்மநா அபத்தம் கல் பிதம் என்று அசைக்க முடியாதபடி செய்துள்ள நிரூபணங்களுக்கு இது விடையாகாது. ப்ரத்யுத அதன் ஸாவத்யத்வமே நிலைநாட்டப்பட்டதாகும்.

நிருச்சந்தவிருத்தம் 127 பாட்டு

74. இவர் தாம் இப்படி ஓரிடத்தில் எழுதினிட்டாராம்; அது தன்னுடைய குற்றமன்றென்றும் ஸ்ரீமத் D. R. ஸ்வாமியின் குற்றமென்றும் மூதலிக்க வருகிறார். இத்தால் “புராண மித்யேவ ந ஸாது ஸர்வம்” என்கிற மஹாகவிச்சீலோகத்தின் சாரம் சரணத்திற்குத் தாம் கஷ்யபூதர் என்று சிலாசாஸனம் செய்துகொள்ளுகிறார்.

நாலாயிரம் — விட்டுணுசித்தன்

75. ஸர்வாத்மநா வேதபாஹ்யனா—வேத அநதிகாரிபிான லொரு சாதியன் வேதபாட விசாரம் செய்யப் புகுந்தால் அவனுக்கு மறுமொழி கூற ஒரு வைதிகரும் முன்வரமாட்டார். அதேபோல நாமும் இதுபோன்ற விஷயங்களில் இவரை நேருகிக் கூறுது தத்வஜிஜ்ஞாஸுக்களுக்குத் தத்துவமுணர்த்துகிறோம். * நாலாயிரம் சொல்லிலாதவர்* என்கிற திருக்கோட்டியூர்ப் பதிகம் எழுதிக்கூறி நெடியடியாகிரிய விருத்தம். இதில் அடிதோறும் மூன்று கனிச்சீரும் ஒரு காய்ச்சீரு மிருப் பதாக இவர் எழுதுவது தமிழ்நாட்டில் விலை செல்லமாட்டாதது. நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தத்தினுள் ஒரு பாசுரத்திலும் கனிச்சீர் பயின்றது கிடையாதென்பது குரு முகமாக நாலாயிரமு மோதினவர்களுக்குத் தெரியும். கனிச்சீர்க்கு மேற்பட்டது நிழற்சீர். அதுவும் இயன்றதாம்படி சீர் பிரிக்கலாமிவர்? நாலாயிரத்தினுள் *சக்ங்கொண்ட விரணியன் பதிகம் பெரிது. திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரங்கள் பெரியன. இவற்றிலெல்லாம் காய்ச்சீர் மாச்சீர் விளச்சீர்களைக் காணமுடியுமே யொழிய கனிச்சீர் காணப்ரஸக்தியே யில்லை. பெரியாழ்வாருடைய பதிகங்களிலும் நாச்சியார் பதிகங்களிலும் விட்டுசித்தன் விட்டுணுசித்தன் விட்டுணுசித்தன் (விஷ்ணு சித்தன் என்றுங்கூட) இஷ்டமானபடி சொல்லுவார் இல்லாமற்போகவில்லை. இந்த கஷ்கவிசாரத்தினால் யாதொரு பயனுமில்லை யிவர்க்கு. பட்டபரிபவங்களுக்கு இதனால் பரிஹாரமாகும்?

கைங்கர்யத் தொ. 131

76. ஆசார்ய ஸூக்திரக்ஷண கைங்கரியத்தைத்தான் நெடுநாளாகக் செய்துவருவதாகவும் மேலும் செய்துவரப்போவதாகவும் இவர் தெரிவிப்பது அப ஹாஸ்யம். “செவிவிமேட்டு மாந்தோப்புக் காவல்காரன் கதை” ஒன்று தேரமுந் தூராண்டவன் ஸாதிப்பதுண்டு; இரண்டு காலுமில்லாத லொருவனைக் கொணர்ந்து அவனுக்கு சொக்காய் நிஜார்கள் போட்டுக் கையில் தடிையைக் கொடுத்து உட்கார் வைத்திருப்பனும் மாந்தோப்புக்காரன். ஆணவர்க்கும் இது தெரியுமாகையாலே தாராளமாகப் பழங்களைப் பறித்துக்கொண்டு போவார்களாம். “இதோ எழுந்து

வருகிறேன் பார்” என்பனும் இந்த முடவன். ஓடிவாடாப்பா” என்பராம் ஒவ்வொருவரும். அப்படிப்பட்ட ரகுகரே இவரும்.

17. தேசிக திவ்யலலக்திய அஸமஞ்ஜஸமென்றோமே என்று அநுதாபம் கொண்டார். “உடையவரும் கூரத்தாழ்வானுஞ் சேர்ந்து வடகலையா யிருந்த கோவில்களையெல்லாம் தென்கலையாக்கிவிட்டார்களென்று எழுதித்தொலைத்தோமே யென்று இதற்கும் அநுசயித்திலர். இவர் ஸம்பந்தராய ரகுகராம். ஒரு பூனை எலிகளை ரகிப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி ருத்ராஷ்டமணிந்து ஓரிடத்தில் ஆஸனத்தில் அமர்ந்திருக்க, எலிகளெல்லாம் அதனை வலிவந்துகொண்டே யிருக்குமாம்; கடைகியில் செல்லும் எலியைமட்டும் நித்யமும் பகிக்குமாம் ருத்ராஷ்ட மார்ஜாரம். அது என்னைக்கோ ஒருநாளில் தெரிந்ததாம். இவருடைய ரகுகணம் ஷோலாப்பூர் சுவடியிலிருந்து உலக மறிந்ததே.

— ஸ டி மந்ததாப: —

78. அப்பயதிகிதர் இயற்றிய வரதராஜ ஸ்தவத்தில் “பாநுர் நிசாஸு” என்று தொடங்கும் சுலோகத்தின் சரம சரணம் “தாபம் பஜத்யநுதிநம் ஸ ஹி மந்ததாத:” என்பது அவர் கூறினபாடம். அர்த்தமில்லாதபடி “ஸ ஹி மந்ததாப:” என்று தப்பான பாடம் வந்துவிட்டது. குவலயானந்தத்தில் திகிதர் தம்மாலேயே உதாஹரிக்கப்பட்ட இந்த சுலோகம் எல்லாப் பதிப்புகளிலும் தவறான பாடமாகவே விழுந்திருக்கிறது. நான் பதினான்காவது வயதில் திருத்தகப்பனாரிடம் (குவலயானந்தம்) வாசிக்கையில் மந்ததாத: என்கிற பாடம் அவரால் திருத்திக் கொடுக்கப்பட்டது. அப்போதே நான் இதை மஞ்ஜுபாஷினியிலும் விஜ்ஞான சிந்தாமணியிலும் வெளியிட்டுப் பரிசுபெற்றிருக்கிறேன். அக்காலத்தில் இவர்க்கு அக்ஷராப்யாஸமும் ஆயிராது. இந்த பாடத்திருத்தம் முதன்முதலாக என் மூலமாகவே வெளிவந்ததென்பது ஸஸாக்ஷிகம். இங்கு இவரெழுதும் அஸம்பத்தோக்திகள் அபத்தங்களே. இதை நாம் வெளியிட்டிருக்கும் தேதியையும் இவர் குறிக்கும் தேதியையும் கொண்டு உண்மை கண்டறியவல்லாருளர்.

இப்படிமற்றும் பல விஷயங்களுள்ளன. அவற்றை இவர் தொடர்மலே யிருப்பது கேஷமாய, மஹாதே மஹியஸே ச கேஷமாய.

— ஸ ஹகாரிகரண நைபேஷ்யம் —

79. எம்பெருமானுடைய ஷாட்குண்யத்தில் ஆரூவது குணம் தேஜஸ்ஸென்பது; அதன் ஸ்வரூபத்தை விளக்கி யருளாநின்ற பட்டர் “ஸஹகார்யபேசுமபி ஹாதுமிஹ ததநபேசுகுகர்த்ருதா, ரங்கதந! ஐயதி தேஜ இதி ப்ரணதார்த்நிஜித் ப்ரதிபடாபிபாவுகம்” என்றார். இதனை யறியவில்லாதவிவர் செய்யும் ரோதனம் யாவஜ்ஜீவம் நெடுகச்செல்லுக.

— முக்கியமான ஈருகை மாய்த்தல் —

80. “நாம் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை, சேரம்பேறியாய்த் திரியவேண்டியதே” என்றும், “நாம்செய்யும் தவறுகளையெல்லாம் எம்பெருமான் போக்யமார்க்

கொள்ளுகிறான்" என்றும் தென்னாசாரியர்களின் கொள்கையாக இவர் உலகுக்குக் காட்டுவது இருளும் மருளும் மயக்கும் துயக்குமானது. பட்டர் "நித்யம் காம்யம் பரமபி" என்கிற சுலோகத்தில் "அஸங்கா: விதத்தி விஹிதம்" என்று ஸாதித்து விட்டு உடனே "ஸ்ரீரங்கேந்தோ! விதத்தி ந ச தே" என்றார். இதுதான் தென்னாசார்ய வித்தாந்தஸாரம். அவ்விடத்து நம்முடைய வியாக்கியானம் கண்டு தெளிவது. வாத்ஸல்யகுணத்தின் ஸ்வரூபத்தை ஆயிரந்தடவை எடுத்துரைத்தாலும் தெளியமாட்டாதவிவர் இப்பிறப்பைக் கலக்கத்தோடே தொலைக்கட்டும். ச்ருதப்ரகாசிகையில் "ஸம்பந்த விசேஷாந்விதேஷு ப்ரீதி: ஸ்நேஹ:; யஸ்ய விபாகா: அஸ்தாநபயசங்கிதவம் தோஷாநவபாஸ: தோஷேபி குணத்வபுத்தி:" என்றருளிச் செய்திருப்பதை ஒருஸமயம் நாம் திருச்சி ஏ. வி. கோபாலாசாரியர்க்குக் காட்டின போர்து "ஐயோ! இதுகாறும் வாழ்நாளைப் பாழே கழித்தேனே! பகவத்குணமஹிமை தெரியாமல் மருண்டொழிந்தேனே" என்று புலம்பினார். இவர் புலம்பப் ப்ரஸக்தி ஏது?

— ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் —

81. எழுதுகிறார் — நிரவத்யமாகவும் ஸுஸங்கதமாகவும் எழுதுவதில் தனக்கு ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லையென்று இது கருவங்கொள்ளுகிறது. இதன் அஸம்ஞ்ஜஸ வாக்யரசனையில் ஒன்றை இதோ காட்டுகிறேன் பாருங்கள்" என்று. (காட்டியிருப்பதற்கு, மேலே தினவடங்கச் சொல்வோம்.) "இது கருவங்கொள்ளுகிறது" என்ற வார்த்தை யுண்டே; இது ஸர்வாத்மநா ஸத்யம். *நீசனேன் நிறை யொன்றுமில்லை" என்ற ஆழ்வார் தாமே ஒரு பதிகம் பூர்த்தியாக "எனக்கு எவ்வுலகம் நிகரே?—எனக்கார்நிகர் நீ னிலந்தே—எனக்கார்பிறர் நாயகரே!" என்று தோள்தட்டிப் பேசினாப்போலே *ஸ்ரீவைஷ்ணவாநாம் கோஷ்டஷு தத்தாஸ இதி விச்ருதரான நாமும் வாதிபீகர விருதுக்கேற்பத் தோள்தட்டியும் மார்பு தட்டியும் பேசப் பின்வாங்குவோமல்லோம். சக்ரவர்த்தி திருமகளைப்பற்றி *அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம்" என்று பேச ஒருவரே முன்வந்தார். நம்மைப்பற்றிப் பேசினவர்கள் எண்ணிறந்தவர்கள். *முதலாவார் மூவரென்ற கணக்கிலே ஒரு மூவர் பேச்சை மட்டும் இங்குக் காட்டுகிறேன்.

82. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. தென்பரை யாண்டவன் எழுத்தருளியிருந்த போது திடீரென்று ஒருநாள் நம்முடைய ஸமஸ்க்ருத த்ரானிடவாத க்ரந்தங்களை யெல்லாம் அனுப்ப நியமித்தருள், அப்படியே அனுப்பினபிறகு அவற்றை முழுதும் கடாக்கித்தருளி ஸாதித்த ஸ்ரீமுகம் நம்முடைய பல நூல்களில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது; இவரும் கண்ணார ஸேவித்ததேயாம். அது இங்கு மறுபதிப்புச் செய்யலாகிறது: "ஸ்ரீ ஜகதாசார்ய விம்ஹாஸநாதிபதீந்யாதி பிருதாலங்க்ருதாநாம் ப்ரதிவாதி மத்தகஜ பயங்கர கண்டரவாணம் ஸ்ரீமதாம் அண்ணங்கராசார்யாணம் வாதப்ரதிவாத க்ரந்தஜாலம் அதிகதம். ஸ்ரீமதாசார்ய வர்யாணம் கடாக்கபாத்ரஞ்ச அபவத். ஸர்வம் ஆறுபூர்வ்யா கடாக்கிதவந்தஸ் தே குருசரண ஏவம் ப்ரச சம்ஸு: — பஹு ஸுதர்க்க ஸச்சாஸ்த்ரானுஸாரி ப்ரமாண புஞ்ஜமஞ்ஜுந் ஸஹருதய ரஸிகஹ்ருத்ரஞ்ஜக நிரதிசயாச்சர்ய சைலீப்ரகும்பித வசநமணி மாலாலங்க்ருதாந் தர்சநாவஸரேஷு நவம்நவம் அத்ரஸாஹஜநகாந் விவித விசித்ர விஷய

வர்க்காந் தர்சம் தர்சம் நிரவதிகதுஷ்டிம் அலபந்த. சிஞ்ச, ஏவமேவ யுஷ்மாகம்
சேஷமாயுரபி நித்ய நிரவத்ய கைங்கர்யோபயுக்த தேஹாரோக்ய தநதாந்ய ஸம்
ருத்திசாலி பூ யாத் இதி ஸ்ரீரங்கநாயிகாஸமேதம் ஸ்ரீரங்கநாதம் புந: புந: ப்ரார்த்
தயே—இதி ஸ்ரீகார்ய துரந்தரா:."

மிகவும் ஸரஸ்பாஸ இந்த வாக்கிய ராசிகளுக்குத் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு வேண்டா,
இத்தகைய பல விஷயங்களை வர்த்தமான ஸ்ரீமதாண்டவன் நிருவுள்ளமறியும்.

(2) ஜகத் ப்ரஸித்தராய் உத் துங்கபதவிகள் பலவும் வஹித்தவரான ஸ்ரீ உவே.
S. வரதாசார்ய ஸ்வாமியின் அபிநந்தன பத்ரிகையில் ஒரு பகுதி:—

"ஸ்ரீ. உ. வே. வித்வான் அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமியிடம் பெரிய சபைகளை
ஸ்தம்பிக்கச் செய்யும் அதிசய சக்தியுண்டு. இவரது உபந்யாசங்களைக் கேட்கப்
பெரிய கூட்டங்கள் சேருவது வழக்கம். பெரிய சபைகள் முன் இவர் ஸம்ஸ்கிருதத்
திலும், தமிழிலும், தெலுங்கிலும் உபந்யசிக்கவல்லவர்; சிலகாலமாக ஹிந்தி
பாஷையையும் இவர் பழகுவதாகத் தெரிகிறது. இவர் மிகவும் வெற்றிகரமாகச்
செய்து முடிந்த மிக மிகப் பெரிய பணி என்ன வென்றால், ஸ்ரீ ராமாநுஜர், ஸ்ரீ நம்
பிள்ளை, ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர், ஸ்ரீ மணவாளமாழ்விகள் இந்நான்கு பெரிய
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசார்யர்களின் கிரந்தங்களை யெல்லாம் தொகுத்து ஒரு கோர்வை
யாக வெளியிட்டதே. இது இவர்பாதித்த ஓர் அரிய பெரிய காரியமாகும். ஆனால்
இது இவருடைய வெளியீடுகளின் ஓர் பகுதியேயாகும். ஏனென்றால் ஹிந்தியிலே
யும், ஸம்ஸ்கிருதத்திலேயும் தமிழிலேயும் அறிவு பொருந்திய வியாசங்கள், சர்ச்சை
கள், மத விஷயங்கள், தமது சொந்த கற்பனைகள் வியாக்கியானங்கள் இவைகளைக்
கொண்ட அநேக பத்திரிகைகளை வெளியிடுவதிலேயே இவருடைய காலம் சென்று
கொண்டிருக்கிறது".

ஸ்ரீ. பி. வரதாசாரியர்,

(ரிடைர்ட் பெடரல் கோர்ட் ஜட்ஜ்)

[கீழே நிதர்சித்த ஸ்வாமிகளிருவரும் வைகுண்டவாஸிகள்: உலகின் பரம
பாக்கியத்தினால் நம்மிடையே விளங்கிவருபவரும் ஸ்ரீகுத்யரஸ்கமணி யென்று நாம்
விருதிடப் பெற்றவரும் தைவஜகுருமான ஸ்ரீமதுபயவே D. ராமஸ்வாமி, ஐயங்காரு
டைய அமுத மொழிகள் காணீர்:—

"வாதப்போர் நடத்துவதில் நம் ஸ்வாமிக்கு வெகு உற்சாகம். இதனால் ஸ்வாமி
யாலும் ஸ்வாமி விஷயமாகவும் அனேக ரஸமில்லாத கிரந்தங்கள் உற்பத்தியாகி
யிருக்கின்றன வென்றாலும் இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம் ஸ்வாமியின் அதி சக்தி
வாய்ந்த குணதிசயமென்றே சொல்லவேண்டும். இவ்வளவு சக்திவாய்ந்த ஒரு மஹா
புருஷர் விஷயத்தில் அருவையையும் பொருமையையும் எத்திக்கிலிருந்தும் எதிர்பார்க்
கலாம். ஆனால், எவ்வித வாதப்போரிலும் ஸ்வாமி பின்வாங்கவேமாட்டார். இவ
ருடைய வாதமே கடைசியாக ஒங்கி நிற்கும். இந்த ரீதியில் அனேகம் உள்ளன.
விஷயங்களைத் தேங்காய் உடைப்பது போல், வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்று
உடைத்துக்காட்டுவார்! இவை ஒருபக்கம் கிடக்கட்டும். ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திற்காக
இவர் செய்திருக்கும் செய்துகொண்டிருக்கும் பணி கணக்கிட முடியாதது. நம்
தேசமெங்கும் ஆயிரக்கணக்கிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கொண்டாட நிற்பவரிவர்.

பாதூர் ஸரளகவிஸ்வாமி

மதுராந்தகத்தில் வ்யாகரணப்ரவிணராயும் பரமபவீத்ரஹ்ருதயராயு மெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமதுபயவே. பாதூர். ராகவாசார்ய ஸ்வாமி ஒரு ஸம்வத் ஸ்ரம் எம்பெருமானுருத்ஸவத்திற்கு ஸ்ரீபெரும்பூதுரெழுந்தருளியிருந்தபோது சில நாட்கள் ஆனந்த ஸந்தோஹமயமாகச் சென்றன. பரதாழ்வான் சித்ரகூடம் வந்து திரும்பின பிறகு பெருமாள் அப்பரதனுடைய ம்ருது மதுரவார்த்தைகளை நினைந்துரைந்துள்கரைந்துருகியிருந்து "ஸம்ஸமராம்யஸ்ய வாக்க்யாநி ப்ரியாணி மது ராணி ச, ஹ்ருத்யாநி அம்ருதகல்பாநி மந:ப்ரஹ்லாதநாநி ஈ." என்று வாய்வெரு விக்கொண்டிருந்தாப்போலே ஸல்லாப யோக்யமும் ஸஹவாஸ யோக்யருமான யாதூர் ஸ்வாமிபின் மதுரபாஷிதங்களை அடிக்கடி நினைப்பதுண்டடியேன். வேத பாராயண கோஷ்டியோடு கூடவே எழுந்தருள்வர். (இராக் காலங்களில்) வீதிகளில் கிடந்துறங்கும் சுனகங்கள் வாத்ய கோஷங்கேட்டெழுந்து, மண்டை விளக்கு தூக்கிக்கொண்டு வருகிற குருவிக்காரர்களைக் கண்டவாறே அபரிமிதமாகக் குலைப்பதைக்கண்டு (பாதூர் ஸ்வாமி) அதற்குக் காரணம் ஸாதித்தார்; மிகப்பொருந் தமாயிருந்தது. இவ்ருடைய பஷணத்திற்கு அப்படியொரு காரணமுமில்லையே.

— நாம் காட்டுங் குற்றங்களுக்கு இவருடைய பதில் —

இவரைப்பற்றின நமது நூல்களில் நாம் காட்டியுள்ள தோஷங்கள் எற் றைக்குமேழேற்பிறவிக்கும் இவரால் பரிஹரிக்க முடியாதவை. ஏதோ பதில் சொல்லியாகவேணுமே; நம்முடைய வேதாந்த தேசிகக்ரந்தமாலைப் பதிப்பில் சில குற்றங்களிருப்பதாகக் காட்டி, இவர் த்ருப்தியடையப் பார்க்கிறார். நாம் இங்கு உல குக்கு உணர்த்துகின்ற திவ்வளவே. தேசிக க்ரந்தமாலை யை நாம் பத்தே மாதங்களில் அச்சிட்டு முடித்தோம். ஐந்தாறு அச்சுக்கூடங்களில் இரவும்பகலும் வேலை நடந்து கொண்டிருந்தது. சுற்றைகற்றையாக ப்ருப் வந்துகொண்டேயிருந்தது. பதினை யாயிரம் பக்கங்கள் அச்சாகியிருக்கின்றது. உதவிப்பரிசோதகர்களையும் கொண் டிருந்தோம். அவர்களின் பெயர்களையும் வெளியிட்டிருக்கிறோம். ஆயினும் பிழைகள் புகுந்தேயிருக்கும். ஜகத்ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீஉவே. V. V. ஸ்ரீந்வாஸ்யங் கார் ஸ்வாமி தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி வஸந்தோத்ஸவ மண்டபத்தில் ஸபை கூட்டி இதைப்பற்றிப் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கையில் இவரைப்போன்றவொருவர் "சோதனத்தில்" என்று ஏதோ வாயெடுத்தார்; அவரை முகம் சிதறப்புடைத்தார் அந்த மஹான். "அதிமாநுஷமாக நடந்திருக்கிற காரியத்தில் வாய்திறக்க நீர் யார்?" என்றார். பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களில் லக்ஷம் பக்கமன்றோ நாம் பதிப்பித்தது.

ஸ்ரீராமாநுஜன் 276ல் ஸுதர்சனஸந்தர்சனமென்றொரு பெரிய கட்டுரை வெளியிட்டோம். ஸ்ரீஉவே. வாகம்ருதவர்ஷி ஸ்வாமிக்கும் மற்றொருவர்க்கும் நடந்துகொண்டிருந்த லேகப்ரதிலேகங்களில் இவர் தலையிட்டு எழுதியவற்றில் கண்ட அஸமஞ்ஜஸ வாக்கியங்களைத் திருத்திக் காட்டியிருந்தோம். அதற்கு வாய் திறக்க வழியில்லாமல் நமது நிரவத்ய வாக்க்யமொன்றில் குறைகூறவருகிறார்; மாகக்ாவி யம் நான்காவது ஸர்க்கத்தில்—"ஏதஸ்மிந் அதிகபயச் ச்ரியம் வஹந்த்ய: ஸம்கேஷா பம் பவநபுவா ஜவேந நீதர்., வால்மிகே: அரஹிதராமலக்ஷ்மணநாம் ஸாதர்ம்யம் தததி கிராம் மஹாஸரஸ்ய:." என்றொரு சுலோகம். இது, வால்மிகி மஹர்ஷிவாக் குக்கும் குணங்களுக்கும் சிலேடையினால் ஸாம்யமுரைப்பது. இதில் த்விதீயையையும் ஷஷ்டியையும் ஸங்கரம் செய்திருப்பது ஸாதுவல்லவென்று கேடியிப்பாரைப் போல்வரிவர். நாம் நிரூபித்த அஸாமஞ்ஜஸ்யங்களைப் பரிஹரிக்கட்டுமிவர்.

இடையில் சிறுகுறிப்பு:—82 என்கிற எண்ணிக்கை போராது மற்றும் பலபல முக்கிய விஷயங்களைத் தடஸ்தர்கள் விமர்சிக்கத் தருகின்றேன்

ஸ்வகதஸ்விகார - பாகதஸ்விகாரங்கள்

—மீண்டும் ஒரு எண்பத்திரண்டு தருகிறேன்—

1. இவ்வுருத்திரனாதிபத்தில் (பக்கம் 82ல்) 55 என்று பாராலக்கமிட்டு எழுதியிருப்ப தாவது—ஸூரியக்ரணங்களுக்கு ஸூரியனோடு ஸம்பந்தமில்லையென்று ராஹு பந்துக்கள் சொல்வதேபோல வடகலையாருக்கு தேசிகனோடு ஸம்பந்தமிருந்ததில்லையென்று சபதம் செய்யுமிவர் தேசிக க்ரந்தங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள அரித்தங்களுக்கு விபரீதமாகவே பேசுபவர்கள் வடகலையார்கள் என்று உலகுக்குப் பரிமத்தை யுண்டாக்க முயலுகிறார். வெகு காலமாகவே இவர் இப்படி சொல்லுவதுகிறார். இங்கு உண்மையை நாமும் பிறரும் நூறுதடவை நிரூபித் திருத்தும் வெடிக் மில்லாமல் துதையே மேன்மேலும் அச்சடித்துப் பரகரஞ் செய்கிறார். எப்பிப்படி செய்திற் சென்று கேட்டாலோ, நீங்கள் நீங்கள் சொன்னதையே மேன்மேலும் அச்சிட்டு வெளியிடுங்களே, கடுப்பாரா? என்கிறார். தேசிக ஸ்ரீஸூரிக்ரந்தரிலிருந்து தென்னாசாரிய ஸம்பிரதாயார்த்தங்களை நிகராட்டப் பார்ப்பதானது பூர்பாஷ்யத்திலிருந்து அந்நவத வித்தார்த்தத்தை ஸ்தாயிக்கமுயல்வதோடொருமென்று வித்வான்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது என்றெழுதி அதில் (பக்கம் 85ல்)^a அர்ப சேதாஸ்ஸதத மென்கிர. தோ காலாகத்தில் ஸ்வகதஸ்விகாரம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி யிருக்கிறது. அவ்விடத்து பாஷ்யத்திலும் “ய: ஸ்மரதி தஸ்ய சித்யயோகம் காங்குமாணஸ்ய” என்றிருந் க்ரந்தத்தாலே அந்த ஸ்வகத ஸ்விகாரம் நன்றாக விளக்கப்பட்டு விட்டது. இப்படி ஸ்வகத ஸ்விகாரம் பண்ணின அதிசூக்து பகவான் எவ்விதமாக எளியனாக இரு நென்பதை உபபாதிக்க வந்த பாஷ்யகாரர் ‘தத்வியோகம் அஸஹமாந; அஹமேவதம் வ்ருணே: மத்ப்ராப்த்ய நுதண உபாஸநசிபாகம் தத்ஸிரோதி நிரஸநம் அத்பரித்த மத்ப்ரியத்வாதிகஞ்ச அஹமேவ ததாயி இத்யார்த்த:’ என்றருளிச் செய்தார். இங்கு அவதாரிகையிலும் ச்லோகத்திலும் அதன் பாஷ்யத்திலும் முழுக்ஷுவுக்கு ஸ்வஸார்பாரம் வேண்டுமென்று திடமாகச் சொல்லி யிருப்பதை உதறிவிட்டு ச்லோகத்தின் உட் கருத்தை விளக்குவதற்காக முடிவில் பாஷ்யகாரர் எழுதியுள்ள (அஹமேவ தம் வ்ருணே) இத்த்யாதி வாக்யத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு தப்புப் பொருளுக்கு ஆகாரமாக உதாஹரிக்கிற இவ்வுருத்திர வஞ்சனையை எல்லாரும் எளிதாக அறிபலாம்—என்று எழுதியிருக்கிறார்.

2. என்னுடைய வஞ்சனையை எல்லாரும் எளிதாக அறிபலா மென்கிற இவரை நான் கேட்கிறேன்? இங்கு எவ்விதமான வஞ்சனையுள்ளது? பாஷ்யகாரர் எழுதாகை எழுதினதாகக் காட்டியிருக்கிறோ? அல்லது பங்க்திக்கு அரித்தமல்லாததை அரித்தமாக ஏறிட்டுக்காட்டியிருக் கிறோ? எந்த பங்க்திகளை நானெடுத்துக் காட்டி யிருக்கிறேனோ அவற்றை அப்படியே இவரும் தலைநிதியே வென்று எடுத்துக்காட்டுகிறார். அவ்வளவோடும் மில்லாமல் ‘காலாகத் தின் உட்கருத்தைக் காட்டுகிற பங்க்திக் வினைவ’ என்றும் எழுதிவைக்கிறார். (அஹமேவ தம் வ்ருணே) என்கிற பாஷ்ய ஸூக்திக்கு “ஸ ஏவ மாம் வ்ருணிதே” என்றுதான் அரித்தம்—

என்கிறாரா இவர். உண்மையில் இவர் யாரை வஞ்சக ரென்னவேண்டும் தெரியுமா? மூலத்திலுள்ள பதங்களினால் திட்டக்காததை தாற்பரியமாக எழுதியுள்ள பாஷ்யகாரரை யன்றோ வஞ்சக ரென்னவேண்டும். மூலத்தில் (தஸ்யாஹம் ஸுலப:) என்றிருப்பதற்கு சங்கரபாஷ்யம் என்ன தெரியுமா? (ஸுலப:—ஸுலப:—ஸுலப:) என்றிவ்வளவே. “தத்வியோகம் அஸஹமாக:” என்றும் “அஹமேவ தம் வ்ருணே” என்றும் பாஷ்யகாரரை யாரி எழுதச் சொன்னது? மூலத்தில் எந்த பதம் அவரை இப்படி பெழுத துண்டிற்று? பாஷ்யகாரரை வஞ்சக ரென்ன மாட்டாமல் இவர் என்னை வஞ்சக ரென்கிறார். என்பதை உலகமறியுதா?

3. இங்கு முக்கியமாக நோக்க வேண்டியது ஒன்றே (அதாவது) ரயமெவைஷு வ்ருணுதே தேந ஸப்ய: என்கிற [பரகதஸ்வீகாரஸ்தாபகமான] ச்ருதியை பாஷ்யகாரரினுக்கு எதற்காக எடுத்துக் காட்டுகிறார். ச்ருதியை நினைவுபடுத்தும்படியான பதம் மூலத்தில் ஏதேனும் முளதோ? இந்த ச்ருதியை பாஷ்யகாரர் எத்தனை யிடங்களில் உதாஹரித்த தருளியுள்ளா ரென்பதையும் உதாஹரித்து என்ன காட்டுகிறாரென்பதையும் இவர்கண்டதுண்டோ? ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (3-2-34) ஈ உபபத்தேச்சு என்கிற ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் “ப்ராப்யஸ்ய பரமபுருஷஸ்ய ஸ்வப்ராப்தௌ ஸ்வஸ்யைவ உபாயத்வோபபத்தேஷு நாயமாத்மா ப்ரவசநேக ஸப்ய:....” கநாம் ஸ்வாயம் இதி அந்யோபாயத்வ ச்ரவணாத்” என்று இந்த ஓரிடம் காட்டுவது போதாதா? ஸ்ரீபாஷ்ய மிருக்கட்டும். ப்ரக்ருத தோஸ்தலத்தில்—இந்த ச்ருதியைக் காட்ட என்னப்ரஸக்தி? இங்கு தேசிகனுடைய தாற்பரிய சந்திரிகை எப்படி அமைந்திருக்கிறது என்பதையாவது நோக்க வேண்டாமா? நோக்கிறாரா இவர் என்ன நோக்கினார்?

4. “உக்தஸ்ய அதிவாதமாத்ரத்வ சங்காய்யுபாஸாய ச்ருதிமூலதாமாஹ—யமேவேதி” என்பது சந்திரிகாஸூக்தி. (உக்தஸ்ய) என்கிறாரே, உக்தமானது எது? என்று கேட்டால் இவர் என்ன ஸாதிப்பர். ‘இது கேவலம் அதிவாதமாத்ரம்’ என்று சிலர் மருள்வரிக ளென்று (தேசிகன்) [காட்டி, இது அதிவாதமாத்ரம் என்பதை நாயமாத்மாச்ருதியால் பாஷ்யகாரர் ஸ்தாபிக்கிறார் என்று அவதாரிகை யிட்டிருக்கிறாரே, இதை சிஷ்யர்களின் மனதில் படும் படியாக உபபாதிக்க வேண்டாமா? எல்லோருமேயா தலையாட்டி பொம்மைகளாகவே இருப்பார்கள்? தேசிக ஸூக்திகளுக்கு அபார்த்தம் சொல்பவர் இவரா? நானா? தேசிகனுடைய ஆழ்ந்த திருவுள்ளத்தை உள்ளபடி யறிந்து உகக்க வேண்டாமா? விவேக சக்திக்குப் பயன் வேண்டாமா?

5. பரகதஸ்வீகார மென்பது நான் கொண்ட அபார்த்த மென்றும் தப்பான ஸம்ப்ரதாய மென்றும் எழுதிவிட்டார். இதை தானும் தமரும் நூறுதடவை பெழுதி என்னைக் கண்டித்து ஒழித்துவிட்டதாவும் எழுதியிருக்கிறார். ஸ்வகதஸ்வீகாரந்தான் மோக்ஷப்ரதாயமாகு மென்பது ஒன்றே தேசிகன் ஆகரித்த எந்தாந்த மென்றும், அந்த தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்தி களிலிருந்து பரகதஸ்வீகார ஸாதுத்வத்தைக் காட்டுவதானது ஸ்ரீபாஷ்யத்திலிருந்து அத்வைத மதஸித்தியைக் காட்டுவது போலாகுமென்றும் குமுறிவிட்டார். தேசிக திவ்யஸூக்திகளில் பரிசுய லேசமாவ திருத்தால் இப்படி பெல்லா மெழுதக் கைவராது—என்பதே இங்குத் தகுந்த விடையாகும். இதை நன்கு விளக்குவோம்.

6. ஸ்வகதஸ்வீகாரமான வார்த்தைகள் (அதாவது) ஸ்ரீமந்நாராயண சரணே சரணம் ப்ரபத்தே, புகலொன்றில்லா வடியேன் உன்னடிக் கீழமர்ந்து புருந்தேனே—இத்யாதிகள் நம்முடைய வாக்கில் வராமலா இருக்கிறது. பரச்சதமும் பரஸ் ஸஹஸ்ரமும் வருகிறது. இவை எப்படி வருகிற தென்பதை யன்றோ தேசிகன் மண்டறிந்து ஸ்ரீமத் சரணஸாத்ரயஸாரத்தில் “நிதாம் தத்ராபி ஸ்வயம் அகில பிரமாண நிபுண” என்றார். அந்த காலத்தில்

பிரகாரப் ப்ரதி தந்த்ராதிசார மேன்று ஒன்று வைத்து, சரீராத்ம பாவமாகிற அதனை நன்கறிந்து உபபாதிக்க வல்லவானான ஒரு பண்டிதன்முன்னே ஸகல பஹிரீமத கோலாஹலங்களும் அரை நொடியில் கொலையுமென்று சபதம் செங்கிரூர் நம் தேசிகன். அகேரீதியில் (சிதாநம் தந்த்ராபி ஸ்வயமலில நிரீமானா நிபண:) என்ஹிற இந்த ஒருபாகத்தின் முன்னே—ஒரு தேசிக ஸுலக்தியின் முன்னே ஸாநுபக்தியான இவருடைய ஸகலவாதங்களும் தொலையுமென்று—கொலைக் கொழிக்கதாகவே உன்னாமான தேசிகபக்தர்கள் சபதம் செர்வ முடியுமே. ஹேது. காரணம் இத்தாநிபதங்களைவிட்டு (சிதாநம்) என்ஹிற பதத்தை எதற்காகவையா! தேசிக விட்டார்? இங்கே (அலிலநிரீமானா நிபண:) என்ஹிற விசேஷணந்தான் ஏதுக்கையா! என்று கேட்டால் இடித்த புனிபோத்தானையிருக்க வேண்டாம். யார்? இவர்தான்.

7. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யப்ரயஸாரத்தில் சரமச் சலோகாநி காரத்தில் (மா மேகம் சரணம் வ்ராஜ்) என்ற விடத்து ஏகபதாரித்த விவரணம் செர்வ தருளுகிற தேசிகன் ஸாதித் திருப்பவைகளை ஸேவித்தால் கல்லும் களையுமே: ஸ்ரீமத் பரமபரி. இஞ்சிமேட்டமுடிய சிங்கர் பதிப்பான ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யப்ரயஸாரத்தைக் கையி் லெடுத்துக் கொள்ளுமையா. அதில் பக்கம் 467 வாசியுமையா! அருகிய சிங்கருடைய விபாக்டியானத்தையும் ஸேவியுமையா! தேசிகபங்க்தி களைக் கேளும்;—“கரீத்தா சாஸ்த்ராரித்தவாக்த்வாத்ர என்ஹிறபடியே ஜீவனுக்கு கரீத்ருத்வம் ப்ராமானிகமே யாகிலும் இது ப்ராநீனமுமாய் அப்பிஷாபமுமாய் ப்ரநிஹித ப்ரோக்யமுமாயிருக்கும். ஆகையால் இவன்கான் உபாயாநுஷ்டானம் புண்ணிற்றும்பொருது தவ் கலு ப்ரஸாதாத் ருதே சரணயிநி விசோபி மே ரோகியாத் சூன்று சொல்லுகிறபடியே அவன் கட்டாக்கமுடியாத வருமகையால் அவனானே ப்ரோரிதனாய், அவன் ஸஹகரியாதபோது நீட்ட முடக்கமாட்டாதே அவன் கொடுத்த கரணகளைபரங்களைக் கொண்டு அவன் காட்டின வுபாஸத்தை அவன் துணைசெய்ய அநுஷ்டித்து அவனால் கொடுக்கப்படுகிற பலத்துக்கு சாதகம்போல அண்ணாந் திருத்திற இவனை ஸ்வாதீந ஸர்வவிஷய அப்ரதிஹத கரீத்ருத்வ முடையவனானே துஷ்யமாக இரண்டாம் எரித்தோபாயமாக வெண்ணுகை விவேகியான முழுசுஷுவுக்கு உசிதமன்று—என்று ஏக சப்தத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று.” (மறுபடியும் பத்துவரி கடந்து மேலும் வாசியுமையா!)—“ரஎன்னுணர்வினுன்னையிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளே பென்றும் இசைவித்தென்னையுன் தாளினைக் கீழிருத்து மம்மானே பென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாய பூதான அவன் செய்கிக்கச் செய்ஹி வ்யாஜுமாத் ரத்தை அவனே டொக்க உபாயமாக வெண்ணுகை உசித மன்றென்று ஏக சப்தத்துக்கு தாத்தரியம்” என்ஹிரூர் தேசிகன்.

8. ரகுவம்சமும் ராமோதந்தமுமே போது போக்கா யிருப்பார்க்கு இந்த ஸ்ரீஸுலக்திகளின் கவையை யறிய விரதில்லையே. ஸ்ரீதேசிக எரித்தார்தம் இன்னதென் றறியப்பெருத ஜாட்யதிரிசம் கதிராயிர மிரவி கலந் தெரித்தாலும் கழியமாட்டாதே. ஸ்வாமி சரணுகதி தீபிகை பென்றே பெயரிட்டு ஸாதித்த சாஸ்த்ராரித்தஸார ஸர்வஸ்வமான ஸ்தோதாத்தில் (28) “கரீமஸ்வநாநி விஷுமேஷு ஸமோ தயாலு: ஸ்வேநைவ கல்ப்தமபதேச மவேஷு மாண:, ஸ்வப்ராப்தயே தநுப்ருதாம் த்வரஸே முகுந்த! ஸவாபானிகம் தவஸுஹ்ருத த்வமிதம் க்ருணந்த” என்பது மீதி புதைத்துவைத்த கலோகம். இதில் (ஸ்வேநைவ கல்ப்தம் அபதேசம் அவேஷுமாண:) என்றது ஸகல துர்வாதங்களையும் ஸவாஸநமாகப் போக்குமது, தானுகவே கல்பித்துக்கொண்ட வ்யாஜு விசேஷத்தைக் கட்டாக்கித் தென்றது அநிவாதமா? இகற்குமேல் (ஸ்வப்ராப்தயே தநுப்ருதாம் த்வரஸே முகுந்த!) என்றதுமஹாரிதி; இதில் (த்வரஸே) என்ஹிற க்லிபாபநம் பேறுயாருடைய தென்பதை வெட்ட வெளிச்சமாகக் காட்டித் தருமே....

—ரகுவர்சம்—

9. காளிதாஸ மஹா கவியின் ரகுவர்ச காவ்யத்தை நாம் பல்பஹாமாக நினைத்து அதில் திரிசூரபுத்தியோடிருப்பதாகக் காட்டுகிறார் இது ஸீவாத்மநா அபத்தம். அந்த பஹா காவ்யத்தை ஒன்பது வயதுக்குள் பரிபூர்த்தியாக வாசித்தோம் நாம். மூலம் மட்டுமன்று; மல்லிந்த விபாக்யானத்தோடு கூட. அந்த காவ்யத்தில் நமக்குள்ள ப்ரதிபத்நி அந்ய ஸாமான்யம். அது நிற்க. ஒரு ஸமயம் இவர் ஓர் ஊருக்குச் சென்று ராமாயணம் சொல்லு கிறேனென்று ஒரு மாளிகைத் திண்ணையில் உட்கார்த்து ஆம்பிக்கார். பண்டிதராத்மே யென்று பலர் கூடினர்; ரகு வர்சச் சிலோகங்கள் தவிர ஸ்ரீ ராமாயணச் சிலோகம் ஒரு துணுக்கை கூட இவர் வாயில் வரவில்லை ஒவ்வொருவராக எழுந்து செல்லத் தொடங்கினர். இருவர் மூவர் இருந்தாலும் போதமென்று இவர் அங்குவிருத்த ஸாராய் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். இது என்ன தவிரவேதனை என்று சொல்லிக்கொண்டே அவர்களுமெழுந்து சென்றார்கள். “காவ்யஸமறியாத கபோதி+என்று தெரிந்திருந்தால் நான் இங்கு உபர்யாஸம் தொடங்கியிருக்கவேமாட்டேன்.” என்று சொல்லி ரகு வர்ச ப்ரபாஷத்தைப் பேசத் தொடங்கினார். அசினிற்று ரகுவர்ச பண்டிதரென்று இவர்க்கு ப்ரதிபத்நி விளைந்தது. ரகுவர்ச ரஸமறியாதவர்களென்று எல்லோரையமே பழித்து வருகிறார். இந்த பழிப்பு நமக்கும் கிடைப்பதில் வியப்புண்டோ?... ..

—நஞ்சீயர்க்குப் பிறகு—

10. இவர் தமதுகவிகளில்! அடிக்கடி. எழுதிவருகிறார்—“நஞ்சீயர்க்குப்பிறகு வந்துள்ள ஆசாரியர்களுக்கு சாஸ்த்ராஜ்ஞானமும் ஸ்ரீ பாஷ்யஜ்ஞானமும் கிடையாது.. என்ற” இதற்கு நாம் பலகால் எழுதியிருப்பதாகது—ஸ்ரீ பாஷ்யஜ்ஞானம் பெற்றோமென்று செருக்கி ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை தூஷிப்பதையே கைங்கரியமாகக் கொண்டவர்களிற்காட்டில் ஸ்ரீ பாஷ்ய ஜ்ஞான தரித்திரர்களாகவேயிருத்தவிடுவது மேன்மையென்று, இதை நாம் அவ லீக்யாக எழுதாமலாசனல்லோம்; ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஸ்ரீஸுலக்தி தூஷணப்ரகாரங்களை வெட்ட வெளிச்ச மாக எடுத்துக் காட்டியேயுள்ளோம்.

—நம்பிள்ளையின் ஸர்வஜ்ஞநாபம்—

11. பெரிய திருமொழியில் (5—8—7.) “ஒது வாய்மை யு முவனியப்பிறப்பு மென்று தொடங்கும் பாசரத்தின் விபாக்யானத்தில் ஒரு வன் என்னுயிட்டத்துப்) பெரியவாச்சான் பின்னையருளிச் செய்கிறார்—

“முற்பட த்வயத்தைக்கேட்டு இசிறாஸ புராணங்களையும் வரியடைவே கற்று, பரபகூப்ரதிசேஷபத்துக் குடலாக வாய மீமாம்ஸைகளையும் அதிகரித்த, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாயிருக்கும் நம்பிள்ளையைப் போலே”

என்று. உண்மையில் மணவாள மாமுனிகளானவான ஸாலாசாரியர்களும் இங்ஙனே விசேஷிக்கத்தக்கவர்கள். “கவிதார்க்கிகர்களே வெல்லவேணும், ஸ்வச்சந்த வாதாற்றவ பத்த குராக வேணும்” அநாதந்பத்கரித்தும் ஷுமனாக வேணும்” என்று ஒரு ஆசாரி யரும் மலையேறி மானிக்ஞப் பேசட்டதில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்ய விருத்தார்த்த ஸாதித்வப்ரமம்

12. ஐயகதம்பாபாரவரிஜ மென்கிற ப்ரஸம்ஸுதர விஷ்ணுநித்திரவிருத்தாராக ஆச்சான் பின்னை முக்கனாக்கும் ஜகதம்பாபார அநிதாரமுண்டென்று எழுதியிருக்கிறாராம். ஆகவே அவர் ஸ்ரீ பாஷ்யவைதேசிகராம். இது ஒன்றான பாஷ்யகாரரை தூஷிக்கிறபடியே யொழிய வேறில்லை. ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே,

“ஸ்வஸங்கல்ப மாத்ராவாகல்பத ஜகஜ்ஜநம்
ஸ்திதித்வப்ஸாநிகே ஸ்ரீநதி விஷ்வக்ஸேநே”

என்று ஸாதித்திருப்பவர் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர். ஜகஜ்ஜநஸ்திதித்வப்ஸாநிகளை விஷ்வக்ஸேனன் ஸ்வஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே நிறைவேற்றுவதாக அருளிச்செய்கிறார் பாஷ்யகாரர். ஜகத வ்யாபாரவரிஜமென்றது விஷ்வக்ஸேனவரிஜமா? என்று கேட்டால் நுசைதொறும் விழிப்பீவர்.

“வம்பவழிகோதை பொருட்டா”

13 திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து நான்காவது பதிகத்தில் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காகக் கண்ணிரான் ஏழ்விடையடர்த்த வரலாற்றை யநுஸந்திக்கிற நம்மாழ்வார் “வம்பவழிகோதை பொருட்டா மால்விடையேழுமடர்த்த” என்றருளிச்செய்தார். இங்கு (கோதை) என்கிற சொல் ஆபாதப்ரதிதியில் விட்டுசித்தன் கோதையாகிய ஆண்டானைக் குறிப்பதாகத் தோன்றியும், இங்கு உண்மை அதுவன்று. ஆண்டானுக்காக எருதேழுமடர்த்ததில்லை. நப்பின்னைக்காகவே அதுசெய்தது. இத்தமிழ்வாக்கியத்தை வடமொழியில் கூறவேண்டுமானால் “ஸூரபிகுந்தல நீளாதேவீ நிமித்தம் ஸப்தவ்ருஷப மரீத்தனகரீத்து:” என்றுதான் சொல்லியாக வேண்டும். இப்படிச் சொல்லாமல் “கோதா நிமித்தம்...” என்று மொழிபெயர்த்தால் அது அபஹாஸ்யமே யாகும். த்ரமிடோபரிஷித்தாத்பரீயரத்நாவளியில் வியர்வயம் காண்கிறது. அதைப்பற்றி நாம் பிரபலமான ஆராய்ச்சி செய்திருந்தோம், அது இவர்க்கு நிலமல்லாதது. அறிஞர்களுக்கு இங்குத் தத்துவமுணர்த்துகிறோம்.

14. தென்மொழியில் பொதுப்பெயர், சிறப்புப்பெயர் என வழங்குமவற்றை ஸாமாந்ய நாமதேயம் விசேஷ நாமதேயம் என வடமொழியாளர் வழங்குவர். மாதர், மங்கை, மடந்தை, மின்னேரிடையான், காவியங்கண்ணி என்றிப்படிப்பட்ட சொற்கள் தென்மொழியில் பொதுப் பெயர்கள். சீதை, நப்பின்னை, தேவகி என்றிப்படிப்பட்ட சொற்கள் சிறப்புப்பெயர்கள். லலநா, வரிதா, ஸுததி, ஸுப்ரு; என்றிப்படிப்பட்ட சொற்கள் வடமொழியில் ஸாமாந்ய நாமதேயங்கள். சீதா, அஹல்யா, ருக்மிணி என்றிப்படிப்பட்ட சொற்கள் விசேஷ நாமங்கள். இத்தகைய விசேஷ நாமதேயங்களைவிட்டு வரலாறுகள் சொல்ல வேண்டுமிடத்து, தமிழர்கள் மட்டும் ஸாமாந்ய நாமதேயங்களை [அதாவது பொதுப்பெயர்களை] யிட்டும் சொல்லுவதுண்டு.

15 இராமன் சீதைபுடன் புறப்பட்டானென்று சொல்லவேண்டுமிடத்து ‘இராமன் மின்னேரிடையானுடன் புறப்பட்டான்’ ‘மன்னவன் கருங்குழையுடன் புறப்பட்டான்’ என்றிப்படிச் சொல்லுவதுண்டு. இங்கு ‘மின்னேரிடையான்’ ‘கருங்குழை’ என்ற சொற்களானவை பொதுவாக ஸ்திரீகளுக்கு வாசகங்களையொழிய. சீதைக்குச் சிறப்புப் பெயர்களல்ல. வைதேகி, மைதிலி, சானகி என்றிப்படிப்பட்ட சொற்களே சீதைக்குச் சிறப்புப் பெயர்களாகும். வடநூலார் இத்தகைய சிறப்புப் பெயர்ச்சொற்களைவிட்டே கவியியற்றுவார்கள். கதைகள் தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டு போயிடங்களில் இந்த விசாரமில்லை.

16 ஆழ்வார்களின் திவ்வியப் பிரபந்தங்களில் சிறப்புப் பெயர்களைவிட்டுக் கூறுவது சிறுபான்மையாகவும், பொதுப் பெயர்களைவிட்டுக் கூறுவதே பெரும்பான்மையாகவும், காணப்படும். இவ்விஷயத்திற்கு உகாரணங்காட்டவேண்டுமேயானால் ஆயிரக்கணக்கான பாசரங்கள் கிடைக்கும். விஷயம் நெஞ்சில் பதிவதற்காகச் சில உதாரணங்கள் எடுத்துக் காட்டுவோம்.

17 “மானேய் நோக்கின் மடவாளை மாரீயில் கொண்டாய் மாதவா” (திருவாய்மொழி) “நெய்வாய வேல்நெடுங்கண் ழேரிழையுரினங்கோவும் பின்பு போக, எவ்வாறு நடந்தனை யெம்மிராமாஓ!” (பெருமாள் திருமொழி) “கில்லேரீதுதல் வேல் நெடுங்கண்ணியும் நீயும் கல்லார் நெடுங்காணந்திரித்த”, (பெரிய திருமொழி) இப்பாசரங்களைக் காணலாம். (1) மானேய் நோக்கின் மடவாளை என்பது ஸ்திரீ ஸாமான்யத்துக்குப் பொது வாசகமே யல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்கு வாசகமன்று; ஆயினும் நம்மாழ்வார் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாகிற வ்யக்திவிசேஷத்தை விவகித்து ‘மானேய் நோக்கி மடவான்’ என்றார். (2) ‘நெய்வாயவேல் நெடுங்கண்ணேரிழை, என்பதும் ஸ்திரீகளுக்குப் பொது வாசகமே யல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்கு வாசகமன்று. ஆயினும் குலசேகராழ்வார் சீதாபிராட்டியாகிற வ்யக்தி விசேஷத்தை விவகித்து, “நெய்வாய

வேல்வெடுங்கண்ணேரிழை பென்றார். (8) எவ்விலைநூல் வேல்வெடுங்கண்ணி பென்றதும் ஸ்திரீகளுக்குப் பொதுவாசகமேயல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்கு வாசகமன்று. ஆயினும் திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீராமபிராட்டியவாழி வ்யக்தி விசேஷத்தையே விவகரித்து 'விலைநூல்' நூல்வேல் வெடுங்கண்ணி பென்றார். கண்ணபிரானுடைய சரித்திரங்களில் பூகனையிள் பெயரையிட்டே சொல்வதுமுண்டு. அது சில விடங்களில்; பலவிடங்களில் பொதுப்பெயரே காணப்படும். பெரிய திருமொழியில் 'கண்ணசோ வெங்கருதி வந்திழிப வெந்தழல்போல் கூந்தலான்' மண்சேர முலையுண்டமாமதலாய் (17-4-1) என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார். இங்கு 'வெந்தழல்போல் கூந்தலான்' என்றது பூகனைய வேந்தியேயாவர்; 'முலையுண்ட' என்று அடுத்தவருள் சொய்தொடரில் இப்பொருள் தெரிந்துகொள்ளக்கூடுமெயல்லது இயற்கையாக இச்சொல் பூகனையை யுணர்த்தமாட்டாது.

18 திருவல்லிக்கேணிப் பதிகத்திலுள்ள 'கூந்தான்' சிறுவன் என்கிற ஆரூர்பாட்டியல் முதலடியிலும் மூன்றாமடியிலும் த்ரௌபதியைப்பற்றிக் கூறுகின்றாராழ்வார். முதலடியில் 'அணியிழை' என்கிற சொல்லேயுள்ளது. மூன்றாமடியில் 'கூந்தான் குழலான்' என்ற சொல்லேயுள்ளது. இவை ஸ்திரீகளுக்குப் பொதுப்பெயர்களே யல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்குச் சிறப்புப்பெயரன்று. ஆயினும் ஆழ்வார் இப்பொதுப் பெயர்களை யிட்டே இங்கு த்ரௌபதியைக் குறிப்பிடுகிறார். கண்ணபிரான் ஸ்வயபாஸாஸப் பிராட்டிக்காகப் பாரிஜாதாபஹாணம் செய்தருளினவாற்றைத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்யுமிடங்களில் பாரி: "மட்டவிழுங் குழலிக்கா வானோர் காவின் மரங்கொணர்த்தான்" என்றும் "மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வந்துவரை நட்டான்" என்றாருளிச் செய்கிறார் இவ்விடங்களில் 'மட்டவிழுங்குழலி' என்பதும் 'மாதர்' என்பதும் பொதுப்பெயர்களேயன்றிச் சிறப்புப் பெயர்களல்ல.

19. இராமபிரான் குழைப்பெருமானோடு சேணித்த தொழமை கொண்டபொது பிராட்டியைக் காட்டி இவன் உத்தேழி வென்று கூறியதைக் கூறுகின்ற திருமங்கையாழ்வார் "மாழைமான் மடநோக்கி உத்தோழி" என்கிறார். இங்கு 'மாழைமான் மடநோக்கி' பென்றது பொதுப்பெயரேயன்றி ஸ்திரீகளுக்குச் சிறப்புப்பெயரன்று. திருவாய்மொழியில் 'ஆயர்கொழுந்தாய் அவரால் புடையுண்ணும் மாயப்பிராணை' என்ற பாகரத்தில் கண்ணபிரான் விஷபத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்ட 'ஆயர் கொழுந்து' என்னுப்பெயரால் அவ்வாழ்வார் தாமே 'கூந்தல் மலர் மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குவவாயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வன்றன்னை' என்ற பாகரத்தில் ரப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வாசகமாகப் பிரயோகிக்கருளினார். இங்ஙன மெடுத்துக் காட்டப்படுகின் விரிவு பெரிதுடைத்தாம். இப்படிப்பட்ட பிரயோகம் அருளிச் செயல்களில் மட்டுமேயல்ல; கம்பராமாயணம், அஷ்டப்பிரபந்தம் முதலிய தமிழ் நூற்க ளெல்லாவற்றிலும் பதேஷ்டமாகக் கிடைக்கும். இந்த ஸரணியானது தமிழ் நூல்களுக்கே அஸாதாரண மென்னலாம். "அரித்தாத் பாகரணுல்லிங்காத்—அரித்த விரிணயா" என்று வடநூலார் காட்டிய வழியைக் கொண்டு பொருள் காண்கிறோம்.

20 இனி ப்ரக்ருத விஷபத்தைக் கொள்வோம். கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்த்தருளுங்காலத்து ஏழெருதுகளை வலியுடக்கி கும்பர் மகளான ரப்பின்னையை மணம் புணர்த்ததாக ஒருசரித்திரமுண்டு. இதை ஆழ்வார்கள் அடக்கடி பேசியநுபவிப்பார்கள். அந்த ரப்பின்னையைப் பின்னைபென்றும் வழங்குவர். [பின்னைமணளை, பின்னைதோன்மணந்த பேராயா?] அவளுக்கு வடமொழித் திருநாமம் நீளா என்பதாம். அது சூரத்தாழ்வானாலும் பட்டாலும் வெளிபிடப்பட்டுள்ளது. ஸூர்தா பூதஹுஸ்தவத்தில் "நீளா குலேந ஸத்ருதே" என்றது சூரத்தாழ்வான் திருவாக்கு; "நீளாதுங்குஸ்தகிரிமஸூப்தம்" இத்யாதியான திருப்பாடல்கள் தனியே பட்டார் திருவாக்கு. அப்பயதிக்கிதரால் குவவாயர்க்கத்தில் உதாஹரிக்

கப்பட்டுள்ள "பத்மே த்வர்ணயித ஸ்மராயி" என்றவொரு சீலாகத்திலும் நீள இத்திருநாமம் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, எருசேமடர்த்து மணந்துகொண்ட மன்னிக்க நப்பின்னையென்பது தென்மொழிக் திருநாமமென்றும், நீளா என்பது வட்ட திருநாமமென்றும் கேறி நின்றது. ஆழ்வாரிகள் எருசேமடர்த்து கசையைக் கூறுமிடங் பெரும்பாலும் நப்பின்னையை வெளிப்பாடையாகக் கூறுது பொதுப்பெயர்களாலேயே யுள்ளார்கள். "கம்பளேதோன் பின்னெக்கா ஏறுடனேம் செற்றதுவும்", "பின்னெப்பாருட் ஆன்வென்ற னூர்" என்றிங்னையுள்ள பாகரங்கள் மிகச்சிலவே. மின்னின்ன நுண்மருங்குக் கோயேய் தடந்தோன் வெளியற்கா, மன்னுசினத்த மழலிடைகள் ஏழன்றடர்த்து மாலதிடம்" "கோடி யேரிடையான் பொருட்டாக, வந்தான் விடைமுன்றடர்த்து" "பக்ஷணைக் கெம்மீரலான் பாவை தன் காரணத்தால் வெந்திறலேறேழும் வென்ற வெந்தன்" என்றிங்னையுள்ள பாகரங்கள் மிகப்பல. மேலேயெடுத்துக் காட்டியுள்ள பாகரங்களில் நப்பின்னையென்ற சிறப்புப்பெயர் இல்லை, பொதுப்பெயரேயுள்ளது. இருந்தாலும் எருசேமடர்த்துவாற்றைச் சொல்லியிருக்கையாற்ற ஸம்பிரதாயார பலத்தினால் நப்பின்னையென்ற சிறப்புப்பெயரின் கிடைத்தே திருநின்றது. திருமங்கையாழ்வாரி திருவெழு கூற்றிருக்கையில் "அறுபதமுாலும் கூந்தல் காரணம், ஏழ்விடையடங்கச் செற்றனை" என்றருளியுள்ளார். இங்கு 'ஏழ்விடையடங்கச் செற்றனை' என்பதற்கு - ஏழெருதுகளைக் கொண்டென்று பொருள். அதற்கு முன்னேயுள்ள 'அறுபதமுாலும் கூந்தல் காரணம்' என்பதற்கு என்ன பொருளென்று விமரிசிக்கவேண்டும். அறுபதமென்று வண்டுக்குப் பெயர், வண்டுகள் நீங்காரம் செய்ப்பெற்ற கூந்தல் என்றதாயிற்று. இச்சொல்தொடர் அன்மொழித் தொகை [பஹுவரீஹி ஸமாஸம்] பெற்றது; ஆகலால் வண்டுகள் முாலப்பெற்ற கூந்தலை யுடையவன் என்று பொருள் பட்டு நிற்கும். எனவே, இது மாதர்க்குப் பொதுப்பெயராக நின்றது. பிரகரணம் கொக்கி 'நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக' என்று பொருள் கொள்ளக் குறையிலை.

21 இதை வடசொல்லால் மொழிபெயர்க்கவேண்டுமானால் வசநவ்யக்தி எப்படியிருக்கவேண்டுமென்பதை வித்வான்கள் அறிவார்கள். நீலா நிமித்தம் என்றோ, ஷட்பத ஐங்காது சிதிரசாஸிரீசிமித்தம் என்றோ மொழிபெயர்க்கவேண்டுமெயல்லது வேறுவிதமாக மொழிபெயர்க்கவாகாசென்பது கட்டுக்கோட்டு. துப்படி திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவாக்கில் 'அறுபதமுாலும் கூந்தல் காரணம்' என்று அவதரித்திருப்பதுபோல நம்மாழ்வாருடைய திருவாக்கிலும் "வம்பளிழ்கோதை பொருட்டா மால்விடையேழுமடர்த்து" என்கிற பாகரம் அவதரித்துள்ளது. சொல்வடிவத்தில் வாசியுள்ளதேயன்றிக் கருத்தில் சிறிதும் வாயியில்லை. நப்பின்னைக்காக எருசேமடர்த்து வாற்றையே இவ்வாழ்வாருமருளிச் செய்திருர். நப்பின்னையை 'அறுபத முாலும் கூந்தல்' என்ற சொல்தொடரால் திருமங்கையாழ்வாரி குறித்தனர். அப் பிராட்டியையே நம்மாழ்வாரி 'வம்பளிழ் கோதை' என்றசொல்தொடரால் குறிக்கின்றனர். அவ்வு எப்படி அன்மொழித்தொகையோ இங்கும் அப்படியே அன்மொழித் தொகையான [பஹுவரீஹி ஸமாஸம்.] இதை ஒருபோதும் மறக்கலாகாது. நறுமணம் பறப்படுகின்ற பூமலையையுடையவன் என்பது சப்கார்த்தம். கோகையென்கிற தமிழ்ச்சொல்லுக்குப் பூமலை யென்பதும், கூந்தலென்பதும் பொருள். பூமலையென்கிற பொருளிலேயே பெரும்பான்மை காணப்படுகிறது. "வம்பளிழ் கோதைபொருட்டா" என்பதற்கு பரிமள பாகரமான பூமலையை யணிந்துள்ள ஒருக்காக மால்விடையேழுமடர்த்துவ னென்றதாயிற்று. அவன் பாவவெனினில் நப்பின்னைப் பிராட்டியென்பது அர்த்தாத்ஸரீகம். திருவாய்ப்பாடியில் விடையேழுமடர்த்து நப்பின்னைக்காகவேயன்றோ. இனி "வம்பளிழ்கோதை பொருட்டா" என்கிறவினை வடமொழியில் மொழிபெயர்க்க வேண்டுமானால் எய்நனையாகவேண்டுமென்பதை விவேகிகள் விமரிசிப்பது. கருத்துவகையில் நீளார்த்தம் என்றும், சொல்வடிவத்தின்மேல் 'ஸூரபிமால்லாஸங்கருகலகநார்த்தம்' என்றும் மொழிபெயர்க்கவேண்டுமெயல்லது வேறுவிதமாக மொழிபெயர்க்கத் தகுதியில்லை. இது எங்கும் மாற முடியாத சிதைத் திரிப்பு.

சிகன் கோதார்த்தமென்று மொழிபெயர்த்திருப்பதாக ரத்நாவளியில் பாடம் வந்தது. மூலத்தில் 'கோதை பொருட்டா' என்றிருப்பதால் அதற்குநோக இங்ஙனே மொழிபெயர்த்ததில் என்ன பிசகு? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். அவர்கள் என்ன ஆலோசிக்க வேண்டுமென்றால், மூலத்தில் 'நங்கை பொருட்டா' 'மங்கை பொருட்டா' என்றிருந்தால் அதை நங்கார்த்தம் மங்கார்த்தம் என்று மொழிபெயர்த்து விடலாமாவென்று ஆலோசிக்க வேண்டும். இங்கு மூலத்திலுள்ள கோதை என்கிற தமிழ்ச்சொல்லுக்கு என்ன அர்த்தம்? கோதா என்கிற வடசொல்லுக்கு என்ன அர்த்தம்? என்று நன்கு விவரித்தால் கோதை பொருட்டாவென்கிற மூலத்திற்கும் கோதார்த்தமென்பதற்கும் ஸமவயலேசமுமில்லையென்று எளிதிலுணர்வீர்.

23. கோதா என்கிற வடசொல்லுக்கு மூலமான கோதையென்கிற தமிழ்ச்சொல் றுன்று உண்டு; திருப்பாவையின் மூப்பதாவது பாட்டிலும் நாச்சியார் திருமொழியின் ஒவ்வொரு பதிகத்தின் இறுதிப் பாசுரங்களிலும் ஆண்டாளுக்குத் திருநாமமாகக் கோதையென்கிற சொல் காணப்படுவதுண்டே, அதற்கு இங்குப் ப்ரஸத்தியே கிடையாது. அந்தோ! மருள் வெள்ளமிட்டபடி. ...

24. இந்த விசாரத்தில் பட்சப்த கோசப்தங்களை யெடுத்துக்காட்டுவது அபஹாஸ்யம். சாத்திரஞ்சாரி நியாயஸஞ்சாரத்திற்காக [சீராகப் பதந்யாயம், கோபலீலர்த்தந்யாயம் என்பதற்காக] அந்த சப்தங்களைக் கொண்டிருப்பதுண்டு. "பசோ:! தோக்தி பய:" என்றோ "நீலாத் கோ: சீரம்; தோக்தி" என்றோ ப்ரயோகத்தால் அபஹாஸிப்பீராளந்தோ!.

பண்ணா என்பதன் பொருத்தமின்மை

25. மூம்நிசமாந்தமஹாகுரு அருளிய—தேஹவீசஸ்துதியில் "பண்ணாகுட" என்று காணப்படுகிறபாடம் தவறு. (புள்பாத) என்றிருந்த சுக்கபாடம் பிறழ்ந்துவிட்டது வடமொழியில் ஆகாரந்தமான பதங்கள் தமிழில் ஐகாராந்தமாக ஆவதற்கு இலக்கணமுண்டு. "ஆவிறஹம்". என்பது நன்னூல். வீதா—சீதை; வவிதா—வவிதை, சகுந்தலா—சகுந்தலை. இப்படிப் பல்லாயிரம் காணலாம். தமிழில் ஐகாரவீற்றதான சொல்லை வடமொழியில் ஆகாரந்தமாகக் கொண்டு ப்ரயோகிப்பது திருவாழ்த்தான் ஸம்ஸ்கிருத மொழிப்படும். இதுவும் இவர்க்கு நிலமன்று' அறிஞர்கட்குத் தத்துவமுணர்த்தினபடி. ...

பிராசிரி என்பது அந்த புன்சய நதியின் பிஜநாரதேயம். அது தமிழில் பெண்ணை பென மருவிற்று. பெண்ணையெய்யாழிய பண்ணையன்று. பண்ணையென்று பனைமரத்திற்குப் பெயர். சுவண்டறை பூம்பண்ணைமடல் காண்க. கோவாரி மடல் பண்ணையென்பது பெரிய திருமொழி 9-4-1 பிராசிரியை வடமொழியில் சொல்ல வேண்டாமானால் பிராசிரி பென்றுதான் சொல்லவேண்டும். கிருஷ்ண: என்ற வடசொல் தமிழில் கண்ணென்று ஆனாலும் வடமொழியில் கண்ணென்ன மாட்டார்கள் வீணான ஆக்ரஹத்திற்கு மருந்தே கிடையாது. கோதார்த்தமென்பதிலும் பண்ணாதமென்பதிலும் எத்தனை காலம் போராடினாலும் பேதைமையே பவிக்கும். தற்காலம் இவ்வளவோடு நிற்போற்போம்.

குறிப்பு:—மூத்தின என்பத்திரண்டிலும் இந்த 82லும் இவர் இவர் என்பதெல்லாம் என்னிடம் கோரில்வந்து விவாத நூலாக்கொடுத்த தி. இராமானுஜாசாரியைக் குறிப்பது.